

เสียงประทัด เสียงรัวกลอง ฉาบ และเหม่ง¹ ประสานกัน
ดังสนั่นหวั่นไหวไปทั่วบริเวณถนนเยาวราช ผู้คนเนืองแน่นเต็มสอง
ข้างทาง เพื่อเฝ้าชมการเชิดสิงโตของคณะเจ้าแม่ลูกท้อ ที่ใช้จำนวนคน
ถึงยี่สิบคน การต่อตัวสูงเท่าตึกเกือบสามชั้น สร้างความตื่นเต้นและเรียก
เสียงหวีดร้องอย่างหวาดเสียวจากผู้ชม

เมื่อเด็กหญิงอายุไม่ถึงสิบขวบถูกเหวี่ยงขึ้นไปยืนอยู่บนยอดสุด
แต่สุดท้ายก็สามารถเรียกเสียงปรบมือดังเกรียวกราว เมื่อเด็กคนดังกล่าว
ยกมือโบกให้แก่ผู้ชมด้านล่าง ทั้งที่ยังยืนอยู่บนยอดเสามนุษย์

ทุกบริเวณของท้องถนนล้วนแต่งแต้มด้วยสีแดง ไม่ว่าจะป้ายผ้า
โฆษณาเทศกาลตรุษจีนนับสิบๆ ฟืนที่ชิงจากปากฝั่งของถนนไปยังอีก
ปาก โคมกระดาษสีแดงเขียนด้วยตัวหนังสือสีทองที่ห้อยระย้าเป็นจุดๆ
รถรางสีแดง ตัวรถมีลวดลายมังกรทอง ที่แล่นเฉพาะบนถนนเส้นนี้ในช่วง
เทศกาลตรุษจีนเท่านั้น

ร้านรวงข้างทางที่ขายสินค้าสอดรับกับเทศกาล แผงร้านขาย

¹เหม่ง : เป็นเครื่องดนตรีชนิดหนึ่งมีลักษณะคล้ายฆ้องไทย เป็นแผ่นโลหะขนาด
ไม่ใหญ่นัก มีเชือกร้อยด้านบน และมีไม้สำหรับตี

ของเล่นโบราณ ที่สืบทอดไปด้วยป้อมแปงกระดาด แก้วสีแดงและลั่น
มังกสารพัดสี ร้านขายชุดกิ๊พ้าของเด็กหญิง ที่มีผู้คนมุงดูแออัด และ
ที่สร้างสีสันแดงเจิดจ้าไม่แพ้กันก็คือ ผู้ร่วมงานส่วนใหญ่สวมใส่เสื้อสีแดง
อันเป็นสีแห่งความโชคดีของชาวจีน

เทศกาลตรุษจีน เปรียบได้กับปีใหม่ของคนจีน ครอบครัวคนจีน
ทุกบ้านจะตั้งโต๊ะเซ่นไหว้บรรพบุรุษ ส่วนย่านไชนาทาวน์บนถนนเยาวราช
จะเต็มไปด้วยความคึกคัก มีการปิดถนน จัดงานเลี้ยงฉลองอย่างใหญ่โต

หลังเสร็จสิ้นการเชิดสิงโตอันยิ่งใหญ่อลังการ ตามด้วยการกล่าว
คำอวยพรจาก เสี่ยสูง หรือนายสุธี นายกสมาคมคนไทยเชื้อสายจีน หรือ
หัวหน้ามาเฟียกลุ่มหงส์ดำบนเวทีขนาดใหญ่ ที่ตั้งอยู่กลางถนนเยาวราช
เพื่อเป็นการเปิดงานเฉลิมฉลองตรุษจีนอย่างเป็นทางการ ก็ถึงคิวพิธีกร
สาวก้าวขึ้นไปบนเวทีขนาดใหญ่

ด้านหลังเวที ติดป้ายสีแดงขนาดยักษ์เด่นหรา เขียนด้วยตัวหนังสือ
สีทองว่า ‘ซินเจียยู่อี่ ซินนี้ฮวดไช้’ หรือแปลได้ว่า ปีนี้ขอให้จงสมความ
ปรารถนาและเจริญรุ่งเรือง

ในยามค่ำคืน เวทีแห่งนี้จะกลายเป็นทั้งเวทีคอนเสิร์ตที่มีนักร้อง
ดังๆ มาร่วมมอบความบันเทิงให้แขกที่มาร่วมงาน และยังมีการจัด
ประกวดมิสไชนาทาวน์ประจำปีอีกด้วย

“คะ หลังจากเสี่ยสูง นายกสมาคมคนไทยเชื้อสายจีนกล่าว
อวยพรให้เราไปแล้ว ต่อไปก็ขอเชิญคุณธิดิ หรือเสี่ยเส็ง ของเราขึ้น
มากล่าวอะไรบนเวทีสักหน่อยนะคะ” พิธีกรสาวในชุดกิ๊พ้าสีแดงเข้ารูป
ประกาศผ่านไมโครโฟน

จากนั้นชายสูงวัย นายธิดิ ลีลาวโรจน์วงศ์ เสี่ยใหญ่เจ้าของธุรกิจ
ห้องเย็นที่เป็นที่รู้จักกันดีในย่านเยาวราช ควบตำแหน่งหัวหน้าแก๊งเหี้ยว
แดง ซึ่งเป็นหนึ่งในแก๊งมาเฟียสิบสามแก๊งแห่งเยาวราชที่ทรงอิทธิพล
และเป็นกลุ่มที่ดูแลควบคุมบ่อนการพนันเกือบแปดสิบเปอร์เซ็นต์บนถนน

เยาวราช ก็ก้าวขึ้นไปบนเวที

เขาสวมชุดสูทสีเข้มตัวโปรดที่ใส่มาแล้วร่วมสิบปี แต่ก็ยังคงเลือกมาใส่เสมอเมื่อต้องไปงานสำคัญใดๆ หลายครั้งภรรยากับบุตรสาวรบเร้าให้ตัดสูทชุดใหม่ แต่นิสัยประหยัดดอดออมที่ถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เยาว์วัยยังเข้มข้นอยู่ในสายเลือด

เสียงปรบมือดังเกรียวกราวไปทั่วบริเวณ ยังมีผู้คนอีกจำนวนมากที่ยังไม่เคยเห็นตัวจริง เคยได้ยินแต่ชื่อ เสียแสง นักธุรกิจคนไทยเชื้อสายจีนคนดังที่ในอดีตเคยเป็นที่รู้จักในฐานะมาเฟียคุมบ่อนการพนันบนถนนเยาวราชที่มีเส้นสายใหญ่โตและกล้าได้กล้าเสียมากที่สุดคนหนึ่ง

แม้ทุกวันนี้เขาจะวางมือจากอาชีพเกี่ยวกับบាយมุข และมาจับธุรกิจห้องเย็นที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง แต่ตำแหน่งมาเฟียคนดังในย่านไชนatownที่หลายคนให้ความเกรงขามก็ยังคงอยู่

เสียแสงคือตำนานผู้ยิ่งใหญ่ในย่านนี้เมื่อหลายสิบปีก่อน เรื่องเล่าขานของเขาได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น จนลูกเด็กเล็กแดงทุกบ้านในเยาวราชต้องเคยได้ฟังมาบ้างไม่มากก็น้อย

“สวัสดีครับ แยกผู้มีเกียรติทุกท่าน กระผมเสียแสง ขอขอบพระคุณทุกท่าน โดยเฉพาะคนไทยเชื้อสายจีนที่แวะเวียนมาร่วมฉลองเทศกาลตรุษจีนบนถนนเยาวราชของเรา พวกเราทุกคนภูมิใจที่ได้อาศัยบนแผ่นดินไทย ขณะเดียวกันเราก็ปลื้มใจที่ได้ดำรงรักษาสืบทอดประเพณีการฉลองตรุษจีนของชาวจีน ซึ่งเป็นประเพณีที่สำคัญเป็นอย่างยิ่งของพวกเราชาวจีน

“บรรพบุรุษของกระผมสอนสั่งให้เรารู้จักการกตัญญูรู้คุณ และการเช่นไหว้บรรพบุรุษในเทศกาลตรุษจีนก็เป็นภาระหน้าที่หนึ่งของเรา ลูกหลานชาวจีน วันนี้ทุกคนมาร่วมเฉลิมฉลองกันด้วยความสุข ผู้ใหญ่ก็สุขใจที่ได้เห็นลูกหลานพร้อมหน้าพร้อมตา ส่วนเด็กๆ ก็ดีใจที่ได้ฉิ่งเป่าตัวๆ ไ้”

นายธิดิกกล่าวด้วยภาษาไทยสำเนียงจีนมาถึงตรงนี้ ผู้ชมก็หัวเราะกันอย่างครึกครื้น ชายสูงวัยฉีกยิ้มด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ทุกครั้งที่ผมเห็นเด็กๆ ได้อั่งเปา ก็ทวนคิดถึงตอนตัวเองเป็นเด็กๆ เมื่อก่อนพ่อแม่ของผมจนมากๆ ครอบครัวยากจนต้องกินข้าวต้มใส่เกลือกันบ่อยๆ แต่ถึงเทศกาลตรุษจีน พ่อแม่ของผมก็ต้องมีอั่งเปาให้ลูกๆ ทุกปี แต่เมื่อก่อน รุ่นผมจะได้อั่งเปาเป็นเหรียญสิบสตางค์ร้อยในซองสีแดง แล้วเราก็เอามาคล่องคอ หวังเพื่อกร้อยเหรียญยิ่งกว่าอะไร จะแกะออกมาใช้แต่ละที ก็คิดแล้วคิดอีก

“เพราะเรารู้ว่าพ่อแม่ต้องทำงานสายตัวแทบขาดกว่าจะหาเงินมาได้แต่ละสตางค์ แต่ละสลึง ผมเลยอยากบอกเด็กๆ รุ่นใหม่ว่า นอกจากความกตัญญูรู้คุณแล้ว ความประหยัดอดออมก็เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่บรรพบุรุษของเรายึดเป็นหลักในการดำรงชีวิต”

เสียงปรบมือดังทั่วบริเวณอีกครั้ง

“สุดท้ายนี้ ผมก็ขออวยพรให้ทุกท่านโชคดีมีสุขตลอดปี กิจการรุ่งเรือง คิดสิ่งใดก็สมปรารถนา อ้อ แล้วที่สำคัญน้ำไม่ท่วมด้วยนะครับ ชินเจียอยู่๋ ชินนี้ฮวดใช้ เฮงๆๆ กันถ้วนหน้าครับ”

เมื่อกล่าวจบผู้ชมก็ปรบมือเสียงเกรียวกราวดังสนั่น นายธิดิก้าวลงจากเวทีเพื่อไปนั่งประจำที่เดิม จากนั้นพิธีกรสาวก็รับหน้าที่ต่อ

“ค่ะ หลังจากชาวเยาวราชได้รับคำอวยพรจากคุณธิดิแล้ว ต่อจากนี้ก็เป็นคิวของ เสี่ยวบ๊อง อีกหนึ่งคนดังของเราค่ะ”

เสี่ยวบ๊อง เจ้าของธุรกิจบริษัทวิทยุห้อยเงิน ที่นั่งถัดจากเสี่ยวเส็ง ลูกขึ้นยืนช้าๆ ปรายตามองเพื่อนคู่รักคู่แค้นในอดีตด้วยแววตาไม่เป็นมิตร ไม่ต่างจากอีกฝ่าย ก่อนจะก้าวเดินไปขึ้นเวทีบ้าง

“สวัสดีครับ ชินเจียอยู่๋ ชินนี้ฮวดใช้ กระผมเสี่ยวบ๊อง ไม่ชอบพูดจายาวๆ ยืดเยื้อ ชอบรวบรัดกระชับความ เพื่อความว่องไวรวดเร็ว ไม่ใช่ว่าทุกปีก็มาเล่าเรื่องเดิมๆ บอกตามตรงผมว่าน่าเบื่อ เอาเป็นว่า ผม

รู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับเชิญให้ขึ้นมากล่าวคำอวยพรให้เพื่อนพี่น้องชาวไทยเชื้อสายจีนในวันนี้ ผมขออวยพรให้ทุกท่านมีแต่ความโชคดี การค้าเจริญรุ่งเรือง ครอบครัวสุขสันต์อยู่เย็นเป็นสุข เงินทองไหลมาเทมา โรคภัยไข้เจ็บไม่ถามหา มีรอยยิ้มตลอดปีครับ”

ผู้ชมพร้อมใจกันปรบมือเสียงเกรียวกราวอีกครั้ง จากนั้นเสียงเบิ่งก็กำลงจากเวที เพื่อตรงไปนั่งยังที่นั่งเดิม พร้อมกับส่งสายตาเชื่อดูเพื่อนให้นายธิตีที่แบะปากให้แต่ไกล

ในอดีตทั้งสองเคยเป็นเพื่อนร่วมเป็นร่วมตายกันมานาน เคยร่วมแก๊งนักเลง คุมบ่อนและเก็บห่วยเถื่อนเมื่อสมัยยังหนุ่มๆ เคยโดนแทงและโดนยิงมาด้วยกันจนเกือบเอาชีวิตไม่รอดจากการคลุกคลีอยู่ในวงการมาเพียเยาวราช ร่วมกันฝ่าฟันจนต่างได้ก้าวขึ้นมาเป็นหนึ่งในมาเฟียแถวหน้าในย่านนี้ ที่นักเลงทุกคนต้องให้ความยำเกรงตั้งแต่ต่างอายุยังน้อยๆ

แต่แล้ววันหนึ่งมิตรภาพอันแน่นแฟ้นเหล่านั้นก็พังพาบภายในพริบตา ด้วยทั้งสองต่างไปหลงรักนางเอกจ้าวในโรงจิวหมยเหวิน ความบาดหมางจึงเริ่มขึ้นตั้งแต่บัดนั้น แม้สุดท้ายนางเอกจ้าวคนนั้นจะไม่มีความสัมพันธ์กับผู้ชายอีกคนจนกระทั่งมีลูกสาวชื่อหยกมณี โดยเสียชีวิตหลังจากคลอดลูกเพียงไม่นาน ทุกวันนี้หยกมณีเป็นนักร้องประจำในภัตตาคารข้าวคูยกี้ ทว่าเพื่อนคู่แค้นสองคนนี้ก็ยังไม่ลืมเรื่องราวแต่ไหนหลัง

ทั้งสองกลายเป็นเพื่อนคู่แค้น ที่ทุกคนในย่านนี้รู้จักกันถ้วนหน้าจนมาถึงทุกวันนี้ ทั้งคู่ตั้งหน้าตั้งตาเอาชนะคะคานกันในทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเรื่องตำแหน่งหัวหน้าแก๊งเหี้ยยวแดง ที่นายธิตีครองตำแหน่งนี้มายาวนานเกือบยี่สิบปี สร้างความเคียดแค้นให้แก่เสียงเบิ่งเป็นอย่างยิ่งนัก ไหนจะธุรกิจห้องเย็นของทั้งคู่ ที่ทุกวันนี้กลายเป็นคู่แข่งเบอร์หนึ่งของกันและกันในห้องตลาด ต่างห้ำหั่นกันด้วยกลยุทธ์ทางการตลาดอย่างไม่มี

ใครยอมแพ้ใคร

ที่สำคัญต่างมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันโดยสิ้นเชิงในเรื่องการเปิดบ่อนการพนันขนาดใหญ่ในเยาวราช ข้อหลังนี้ทำให้ทั้งสองแทบไม่มีวันญาติดีกันได้ เมื่อนายธิดิหมายมั่นว่าจะต้องทำให้เยาวราชเป็นเขตปลอดบ่อนการพนันใหญ่ ในขณะที่เสียเบ็งยืนกรานว่าบ่อนการพนันเหล่านั้นคือรายได้หลักส่วนหนึ่งของเยาวราช

“เสียเบ็ง ลือว่าใคร เล่าเรื่องเดิมๆ ทุกๆ ปี” นายธิดิเปิดฉากถามทันทีเมื่อเพื่อนรักในอดีตที่กลายเป็นเพื่อนคู่แค้นในวันนี้หย่อนตัวนั่งข้างๆ

“อ้าวก็พูดไปเรื่อย ไม่ได้เจาะจงว่าใคร หรือใครอยากจะรับก็รับไป” เสียเบ็งย้อนอย่างไม่ยี่หระ

นายธิดิหน้ามัว ก่อนยิ้มเหยียดมุมปาก “ไม่เป็นไร อ้าวเข้าใจ คนซื่อจกคนอื่น ก็ต้องเก็บกดเป็นธรรมดา ก็ช่วยไม่ได้ ตำแหน่งหัวหน้าเจ้าพ่อ คนไม่มีบุญชาตินี้คงไม่มีทางได้เป็น”

คนถูกแฉะซึ่งๆ หน้า หันขวับ “เสียเบ็ง ลือว่าใครซื่อจก พูดให้มันดีๆ นะ ใครไปอยากได้ตำแหน่งหัวหน้าเจ้าพ่อของลือกัน”

“อ้าวก็พูดไปเรื่อย ไม่ได้เจาะจงว่าใคร แต่ใครอยากจะรับก็รับไป” นายธิดิใช้คำพูดของอีกฝ่ายมาย้อนด้วยสีหน้าสะใจ

ใบหน้าแป้นเล็กน้อย อันเนื่องจากน้ำหนักที่มากขึ้นตามอายุของเสียเบ็ง แดงก้าน้อยๆ ตามแรงโทสะ นัยน์ตาเรียวรีเกือบบิ่สนิทฉายถึงความขุ่นเคือง แต่ไม่ถึงลึบวินาที เขาก็หัวเราะเบาๆ จนตัวสั่นคลอน อีกฝ่ายจึงหน้ามัวอย่างกังขา

“ต่อมเส้นตื้นของลือทำงานบกพร่องหรือไง ถึงได้หัวเราะเหมือนคนบ้าแบบนี้” นายธิดิถามเสียงขุ่น

“เปล่า” เสียเบ็งตอบเสียงสูง “อ้าวก็แค่ขำคนบางคนที่มีวแต่ภูมิไจกับตำแหน่งหัวหน้าเจ้าพ่อ แต่น่าสมเพชที่ไม่มีลูกชายมาสืบทอด

กิจการ จะว่าไปอ้าวก็ช่างโชคดีจริงๆ ที่มีลูกชายคนโตที่เอาการเอางาน ช่วยกิจการครอบครัวยุติมาตลอด คนมีบุญก็แบบนี้แหละ”

คราวนี้ใบหน้าเพื่อนด้วยริ้วรอยแห่งวัยที่ยังคงเห็นเค้าความหล่อเหลาในวัยหนุ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงเพราะความโกรธเกรี้ยวบ้าง “ลือว่าใคร ใครไม่มีลูกชายสืบทอดกิจการ อาคิมของอ้าวอยู่เมืองนอกต่างหาก”

เสียงหัวเราะเหมือนจะซายิ่งขึ้น “อยู่เมืองนอก ข้าอะ ใครๆ เขาก็รู้ว่าลูกชายลือ ไม่ยอมกลับมาสืบทอดกิจการห้องเย็นกับตำแหน่งหัวหน้าเจ้าพ่อ สงสัยคงจะปักหลักหาเมียอยู่เมืองนอกไปแล้ว เรื่องที่น่าสมเพชที่สุดของคนจีนก็คือ ไม่มีลูกชายมาสืบทอดกิจการกับภารกิจของเรา”

แผงอกหนาของนายธิตีขยับขึ้นลงหนักหน่วง ปีกจมูกบานๆ หุบๆ คล้ายกับตอนมังกรกำลังโมโหจัด ถ้าเป็นตอนสมัยหนุ่ม ปานนี้ทั้งสองคงได้วางมวยกันไปแล้ว แต่ตอนนี้นายธิตีคงได้แต่ข่มอารมณ์ ทุกวันนี้เขาเป็นที่นับหน้าถือตาของชาวเยวราช ขึ้นทำอะไรไม่คิด ไปชกกับเพื่อนเก่าแก่ มีหวังคนทั้งเยวราชได้หัวเราะและล้อกันซ้ำมไปเน่

ที่สำคัญ เขาอาจจะโมโหเพื่อนคู่แค้น แต่ยังไม่มากเท่าลูกชายตัวดี ที่เป็นสาเหตุให้เขาต้องโดนเยาะเย้ย คิดแล้วก็ยิ่งเจ็บใจ มีลูกชายคนเดียว ดูแลรักใคร่ยิ่งกว่าแก้ววิเศษ แต่วันนี้กลับทำให้พ่อต้องขายชีหน้า

‘ไอ้ลูกกวนตีน แม่ดื้อจิบเบ่ เดียวก็ตัดออกจากกองมรดกซะเลยนี่’ นายธิตีก่นดาลูกชายอยู่ในใจ

ฮัตเซย์!

คณิน ลีลาวีโรจน์วงศ์ หรือ คิม จามเสี่ยงดังขณะเดินออกจากห้องน้ำในเพนต์เฮาส์สุดหรูในแมนฮัตตัน ย่านอับเปอร์ อีทไซด์ หรือ

ฟิฟธ์เวนิว ของเมืองนิวยอร์ก ซึ่งมีแต่คนรยระดับอภิมาเศรษฐีอาศัย
อยู่ในย่านนี้ทั้งนั้น

“ใครดำเราวะ” ชายหนุ่มบ่นมึนงำหลังจากจามติดต่อกันเป็น
ครั้งที่สอง

คณินเป็นหนุ่มวัยสามสิบเอ็ด ผิวขาวแต่ไม่ได้ขาวเผือกหรือ
ขาวจัด หน้าตาหล่อเหลาคมคายแบบหนุ่มเอเชียโดยแท้ นัยน์ตาเรียวรี
ที่ไม่ได้เล็กจนเกินพอดี ความคมกริบในแววตาชวนให้นึกถึงนัยน์ตาของ
เหยี่ยวที่กำลังมองหาเหยื่อ จมูกโด่งตรงช่างเหมาะเจาะสอดรับกับ
ริมฝีปากหยักได้รูปสี่ชมพูระเรื่อ แนวกรามบึกบึนเขียวครีมนจากไรหนวด
ตรงปลายคางมีรอยหยักและโหนกแก้มที่ขึ้นเป็นสัน เน้นย้ำเค้าโครงหน้า
สมชายชาติตรี

เช่นเดียวกับเรือนกายสูงใหญ่บึกบึนกำยำ เสื้อยืดกับกางเกงวอร์ม
สีขาวที่ชายหนุ่มสวมใส่ไม่อาจซ่อนเร้นทุกเส้นสายกล้ามเนื้อที่ขยับ
พลั้วไหวอย่างงดงามยามเขาเคลื่อนไหว บ่งบอกว่าเรือนร่างนี้คุ้นเคย
กับการออกกำลังกายเป็นประจำ

ตรงโซฟาหนังแท้สีครีมที่ตั้งอยู่กลางห้องรับแขก มีหญิงสาว
ใบหน้าสวยคมที่เค้าโครงหน้าฟ้องชัดว่าเป็นการผสมผสานระหว่าง
เลือดตะวันตกกับตะวันออกกำลังนั่งอยู่ นัยน์ตาสีน้ำตาลแกมทองที่ดู
สุกใสและงดงามอย่างประหลาดทอดมองหนุ่มคนรักอย่างห่วงใย

ผิวขาวอมชมพูของเจ้าหล่อนโดดเด่นไม่แพ้ผมยาวสลวยเกือบถึง
เอวสีน้ำตาลไหม้ และริมฝีปากค่อนข้างบางเฉียบที่สอดรับกับโหนกแก้ม
สูง จนหลายคนมักทักว่าเธอมีส่วนคล้ายซูเปอร์สตาร์ฮอลลีวูดที่ชื่อ
กวินเนธ พัลโทรว์

“เป็นอะไรไปคะที่รัก” สาวสวยถามขึ้นเป็นภาษาอังกฤษ เมื่อหนุ่ม
คนรักหย่อนตัวนั่งข้างๆ เขียบเข้าไปเบียดกระแทะด้วยความสนิทสนม
ตามความเคยชิน ทรวงอกอímคับซีกกลมกลิ้งที่ซ่อนอยู่ใต้เสื้อเชิ้ตสีขาว

ยาวถึงแค่โคนขาโดยไม่มีเสื่อชั้นในขวางกันอีกชั้นบิดเบี้ยวต้นแขนแกร่ง
ขาเรียวยาวเปลือยเปล่าได้รูป ที่นางแบบโฆษณาถุงน่องอาจจะต้อง
ขีดซ้าย ยกขึ้นทาบกับตักของเขาเพื่อเพิ่มความแนบชิด

“ไม่รู้สิ จู่ๆ ก็จาม สงสัยมีคนนินทาหรือไม่ว่าผมอยู่” คณินหัน
ไปตอบเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน ทอดมองดวงหน้าสวยสดด้วยดวงตา
กรุ้มกริม เขารู้จักกับสาริศาเมื่อประมาณกลางปีก่อน จากการเกิด
อุบัติเหตุทางรถยนต์บนทางหลวง ที่ทำเอาเขาต้องเข้าไปนอนโรงพยาบาล
และเดินขากะเผลกไปนานร่วมสองเดือน ทว่าก็คุ้มค่าเพราะได้สาวสวย
มานอนกอดแก้เซ็งจนถึงตอนนี้

สาริศาหรีตเล็กน้อย “ซูชิไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพอเราจาม คนไทย
ก็คิดว่าจะต้องมีคนนินทาเราอยู่”

คณินหรีตบ้าง แต่ประกายนัยน์ตาสีนิลไหวระริก “ไม่รู้สิ อืม
ผมก็เคยนึกสงสัยเหมือนกัน ถ้าอย่างนั้นเรามาช่วยกันหาคำตอบดีมั้ย”

สาวลูกครึ่งยิ้มอวดฟันขาวเรียงรายเป็นระเบียบ สีหน้ารู้ทัน
“หาคำตอบยังไงหรือคะ”

“อืม...ก็ไม่ยาก แค่คุณนอนหงายลงไปก็พอ”

คนฟังทำนัยน์ตาโตอย่างมีจริต ขณะยอมให้เขาจับทอดกายนอน
หงายบนโซฟาอย่างไม่อึดออด “ทำไมต้องทำนี้ด้วยล่ะคะ”

คณินโน้มตัวตามลงมา สีหน้ากรุ้มกริม “ก็...เราจะได้ช่วยกันหา
คำตอบไง”

“คำตอบอะไรคะ” เธอถามเสียงยั่วเย้าแล้วหลับตาพริ้ม เมื่อหนุ่ม
คนรักซุกใบหน้ากับทรงอกอิมขนาดไม่ธรรมดา เขาเซยชมความงดงาม
ตรงหน้าอย่างเคลิบเคลิ้มและเมามัน จนสาริศาครางเสียงแผ่วเป็นระยะ

สิ่งที่เขาโปรดปรานมากที่สุดในตัวสตรีเพศคือปทุมถันที่เต็มไม้
เต็มมือ ขนาดหน้าอกของสาริศาผ่านฉลุ เสียอย่างเดียวว่าเป็นหน้าอก
ที่ผ่านการทำศัลยกรรมมา

นั่นเป็นข้อดีเพียงเล็กน้อยข้อเดียวของเธอ นอกนั้นเพอร์เฟกต์ทุกอย่างสำหรับเขา ตั้งแต่รูปร่าง หน้าตา อุปนิสัย การศึกษา หน้าที่การงาน และพื้นเพทางครอบครัว

หญิงสาวมาจากครอบครัวชนชั้นปานกลางค่อนข้างดี บิดามารดาต่างมีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีในองค์กรรัฐวิสาหกิจขนาดใหญ่ มีพี่สาวกับน้องชายอย่างละคน ทุกคนเรียนหนังสือจบหมดแล้วและมีหน้าที่การงานดีกันทุกคน

หลังจากสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทเพื่อมาศึกษาต่อยังประเทศสหรัฐอเมริกา เธอเรียนจนสำเร็จ ก็ได้ทำงานในบริษัทตรวจสอบบัญชียักษ์ใหญ่ระดับโลก ด้วยตัวเลขเงินเดือนที่น่าพอใจ เธอตั้งใจจะลงหลักปักฐานเพื่อใช้ชีวิตที่นี่อย่างถาวร

แล้วชายหนุ่มก็เห็นด้วยทุกประการ เพราะเขาก็ปรารถนาการใช้ชีวิตอยู่ในประเทศที่เต็มไปด้วยอิสระเสรีอย่างที่นี่เช่นกัน แม้บิดามารดาจะอ้อนวอนรบเร้าให้เขากลับไปสืบทอดกิจการห้องเย็นของทางครอบครัวก็ตาม แต่เขาก็ยืนยันว่าขอใช้ชีวิตในแบบที่ต้องการมากกว่า

ทุกวันนี้เขาประสบความสำเร็จอย่างสูงในการทำธุรกิจในรูปแบบของตัวเอง ล่าสุดเขากำลังมีโปรเจกต์นำเข้าอ่างจากุซซี่เข้าไปขายในประเทศไทย และกลุ่มลูกค้าหลักๆ ก็คือ อาบอบบวดใหญ่ๆ หลายสิบแห่งที่แห่กันสั่งจอง อ่างจากุซซี่ของเขาจนรีบอร์เดอร์แทบไม่ทัน

อ่างจากุซซี่ของเขาเน้นการผลิตขึ้นมาเพื่อใช้ในกิจการอาบอบบวดโดยเฉพาะ สามารถรองรับกิจกรรมร้อนๆ ของหญิงชายได้ทุกท่วงท่า เราอารมณ์กันทุกขณะจิต ตัวเขาเองก็ลองทดสอบสมรรถภาพของอ่างจากุซซี่ดังกล่าว โดยนำมาติดตั้งไว้ในห้องน้ำส่วนตัว คอนเฟิร์มร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า ได้ทุกท่วงท่าจริงๆ!

เสร็จงานนี้รับรองว่าพ้นกำไรเหาะๆ ไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยล้านบาท ก่อนหน้านี้นะเขาเพิ่งได้กำไรมาอีกไม่รู้เท่าไรกับการขายเว็บไซต์ที่เขาทำขึ้นเอง

และกลายเป็นที่รู้จักอย่างรวดเร็วหลังจากเปิดตัวได้ไม่ถึงสองปี ไนน์จะ
รายได้จากการเป็นที่ปรึกษาทางการตลาดให้แก่บริษัทต่างๆ อีกหลายแห่ง
ทุกวันนี้เขากลายเป็นมหาเศรษฐีคนหนึ่ง กลับไปกับกลุ่มคนรวยของ
สังคมที่นี่

ดังนั้นไม่มีทางที่เขาจะกลับไปสืบทอดกิจการห้องเย็นของ
ครอบครัว วุ่นวายกับการดูแลการรับออเดอร์จากร้านขายของชำ
ในย่านเยาวราช ต้องติดต่อกับทางเมืองจีน เรื่องการนำเข้าของแห้ง
สารพัด ตั้งแต่ปลิงทะเลตากแห้ง เห็ดหอม ดอกไม้จีน สาหร่ายเยื่อไผ่
หน่อไม้แห้ง และอะไรอีกสารพัด รวมถึงการนำเข้าลูกพลับ เซอร์รี
แอปเปิล และสาลี จากสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่น

ฝันไปเถอะว่าเขาจะยอมกลับไปเป็นเสี่ยห้องเย็นย่านเยาวราช
ซ้ำร้ายยังต้องพ่วงตำแหน่งหัวหน้ามาเฟียอีกด้วย นี่มันชีวิตจริง ไม่ใช่
หนังมาเฟียฮ่องกง นอนเซนส์เกินไป

เสียงครวญครางของสาวสวยได้ร่างดังอย่างต่อเนื่อง คณินจึง
กลับมาจดจ่อกับภารกิจตรงหน้าอย่างเต็มร้อยอีกครั้ง

มือใหญ่ค่อยๆ เลิกชายเสื้อของเธอขึ้น พรหมจุมพิตไล่จากหน้าท้อง
แบนราบขึ้นไปเรื่อยๆ ผ่านแอ่งน้ำเว้าโค้ง แต่เมื่อกำลังจะได้ขึ้นภูเขา
ลูกโต ใครคนหนึ่งก็เปิดประตูพรวดเข้ามา

“คิม อยู่มั่ววะ” เสียงตะโกนถามดังลั่นหัวหาญ

คณินถอนหายใจอย่างระอา เช่นเดียวกับคนที่นอนหงาย นัยน์ตา
พริ้มลุกโชนด้วยไฟพิศวงสายถึงความเอือมเซ่นกัน หนุ่มหล่อตึง
ชายเสื้อของคนรักให้ปิดลงตามเดิม หยัดตัวลุกขึ้นนั่ง โดยคนรักสาว
ค่อยๆ หยัดตัวขึ้นนั่งตาม

“เผลอมาไม่ดูเวลาลำเวลาเลยวะ ไอ้แจ็ก”

คณินพูดกับเพื่อนคู่หูและหุ้นส่วนธุรกิจที่สนิทสนมกันมานาน
หลายปี จักรินเป็นเพื่อนเรียนตั้งแต่ทั้งสองมาเรียนระดับปริญญาตรี

ที่นี้ด้วยกันจนต่างเรียนจบระดับปริญญาโท เคยเมาหัวราน้ำด้วยกัน ใช้ผู้หญิงร่วมกัน และทำธุรกิจร่วมกัน จักรินมีศักยภาพการคิดห้องชุดของเขา หลายครั้งเพื่อนจอมทะเล้นของเขาที่ใช้ที่นี่เป็นรังรักชั่วคราวกับสาว ๆ

จักรินยิ้มทะเล้น “โทษที่โวย โทษที่ด้วยครับซุชี ไม่รู้ว่าสองคน จะจำจี้กันตอนฟ้าสว่างวันไหนหว่า”

สาริสาเสยผมลวกๆ ปรายตาค้อนเพื่อนของคนรักอย่างระอา ไม่วาย “ไม่เป็นไรหรอกค่ะ แต่คราวหลังจะโผล่เข้ามาก็ให้สัมผัสให้เสี่ยงกัน หน่อยก็ได้นะ”

“ครับ คนสวย” จักรินตะเบ๊ะให้หญิงสาว

“แล้วแกมีธุระอะไร โผล่มาแต่เช้า” คณินมองตามเพื่อนที่เดิน มานั่งโซฟาฝั่งตรงข้าม มือข้างหนึ่งยังโอบหญิงคนรักไว้ในอ้อมกอด

“ไม่มีอะไรหรอก จะมาบอกเท่านั้นแหละว่าสงสัยเราคงส่งสินค้า ลอตนี้ไม่ทัน ทางโรงงานผลิตมีปัญหาติดหน้อย คงต้องเลื่อนส่งไป กลางเดือนหน้า”

“เรื่องแค่นี้ แกโทร. มาบอกฉันก็ได้นี่” คณินท้วง

“ฉันโทร. แล้ว แต่แกไม่รับสายซะที ฉันเลยรีบมา กลัวแกจะกิน นมแล้วสลักคอตายอยู่ในห้อง” จักรินเข้าหา

สาริสาค้อนใส่อีกฝ่ายไม่จริงจังนัก ส่วนคณินปามอนอิงใส่เพื่อน อีกฝ่ายรับไว้ทันก่อนมันจะปะทะโดนหน้าเขา

“พูดมากนักระ ไปหาอะไรกินเลยไป” คณินไล่เพื่อนซ้ำๆ ชินกับความทะเล้งติ่งติ่งของอีกฝ่าย เพราะปกติทั้งสองก็สนทนากันแบบสองแง่ สองงามบ่อยๆ ตามประสาผู้ชาย

“ไปทานมกินดีกว่า คอมันแห้ง” จักรินยักคิ้วหัวลือตาให้เพื่อนกับ สาวสวย ขณะลุกเดินไปเปิดตู้เย็น หยิบขวดหนึ่งออกมาดื่มด้วยการ กระดกทั้งขวด

“จั้นซุชีขอไปอาบน้ำก่อนนะคะ วันนี้ช่วงเช้าบริษัทมีประชุม

คะ” สาริศาพูดอดอ้อน ยื่นหน้าเข้าไปจูบริมฝีปากของเขา ผุดลุกขึ้น และเดินหายเข้าไปในห้อง

“อิจฉาคนมีแฟนสวยจัง” จักรินกระเช้าเมื่ออยู่กับคณินตาม ลำพัง

“อิจฉาทำไม นายก็ไช่ย่อยที่ไหน คีนก่อนสาวละตินที่นายพามา ค้างด้วย หุ่นสะบิมน้อยที่ไหน ฉันยังกลัวว่าตอนเช้านายจะค้างเหลือง จนลุกไม่ขึ้นด้วยซ้ำไป” คณินหยอกกลับ

“พูดผิดพูดใหม่ได้นะเพื่อน คนที่ค้างเหลือง คือสาวละตินต่างหาก ไม่ใช่แจ็กกี้” จักรินกอดอกและส่ายหน้า เก๊กมาดเท่เต็มทีอย่างขี้เล่น

คณินยิ้มพรวาย ขำเพื่อนที่คูนู ที่ใช้ผู้หญิงเปลืองไม่ต่างจากเขา จนยากจะตัดสินใจได้ว่าใครเป็นเสือผู้หญิงตัวจริง ตัวเขาเองนั้นมีสโลแกน ประจำตัวว่า ‘ครั้งเดียวไม่เคยพอ’ ส่วนจักรินต้อง ‘อึดและถึกต้อง แจ็กกี้’ นักศึกษาสาว สวย เซ็กซี่ เอกซ์ อิม ที่มหาวิทยาลัย รู้จัก คนทั้งสองดีและโดนพวกเขากวาดมาเรียบวูบแล้ว จนเพื่อนๆ เคยตั้งฉายา ให้คนทั้งสองว่า แผลदनग

“มันเ็นใจจริงนะ เดียวฉันจะรอดูวันที่นายต้องศิโรราบให้ผู้หญิง สักคน”

“แล้วนายล่ะ คิม แต่อย่าบอกนะว่านายจะหยุดที่...” จักริน พักพิงเอนไปที่ประตูห้องนอนของคณิน

เจ้าของห้องหรีตาคุ่นคิด “ไม่รู้สิ แต่ฉันคิดว่ายังไม่พร้อม ยังมีเรื่องสนุกอีกตั้งเยอะที่ฉันยังไม่ได้ทำ”

จักรินยิ้มกว้าง “ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ ผู้หญิงอย่างนี้ไม่น่าเอน นายอยู่”

คณินเหยียดแขนสองข้างออกพาดกับพนักโซฟา รอยยิ้มอย่าง มีเลศนัยเปื้อนดวงหน้า รอยยิ้มที่พร้อมทำให้สาว ๆ วิ่งเข้าหาเป็นพรวน “แล้วนายคิดว่าผู้หญิงแบบไหนที่เอนฉันอยู่”

“ฉันก็ไม่แน่ใจ แต่สักวันฟ้าจะต้องส่งผู้หญิงมาสักคนที่นายจะต้องวิ่งไล่ตาม ไม่ใช่พวกผู้หญิงที่คอยวิ่งไล่ตามนายอย่างทุกวันนี้” จักรินตอบพลางลุกขึ้นไปเปิดตู้เย็นอีกครั้ง เพื่อหยิบนมออกมาสองขวด และโยนให้คณินขวดหนึ่ง เขารับไว้อย่างแม่นยำ

“แต่ไม่แน นายอาจเจอผู้หญิงที่จะมาปราบพยศนายก่อนฉันก็ได้” คณินยิ้มในแววตา

“ฉันเรอลองดูกันว่าใครจะแปลงร่างเป็นแมวเชื่องๆ ก่อนกัน... เซียร์ส!”

สองหนุ่มผู้หญิงหลงใหลการตีมนมยิ่งกว่าเครื่องตีผสมแอลกอฮอล์ใดๆ กระดกนมขวดขึ้นดื่มพร้อมๆ กัน นัยน์ตาของทั้งสองเต็มไปด้วยความมีชีวิตชีวาและท้าทายไม่แพ้กัน ต่างสบประสาณสายตากันว่าใครจะตีมนมหมดขวดก่อนใคร ซึ่งเป็นเกมที่ทั้งสองมักเล่นแข่งกันประจำ ผลัดกันแพ้ ผลัดกันชนะ มาโดยตลอด แต่โดยรวมแล้ว คณินมักเป็นฝ่ายครองแชมป์

ครั้งนี้ก็เช่นกัน คณินเป็นฝ่ายตีมนมหมดขวดก่อน เขายิ้มพรายพลางใช้หลังมือปาดคราบน้ำนมเหนื่อริมฝีปาก ยกคิ้วข้างหนึ่งให้เพื่อน

จักรินแบมือสองข้างออกอย่างยอมรับในความพ่ายแพ้

ภายในห้องนอนกว้างที่ตกแต่งด้วยเครื่องเรือนลายไม้สไตล์จีนแอนทีก วินเทจ ตั้งแต่เตียงไม้ขนาดคิงไซส์ที่ตั้งอยู่ชิดผนังห้องด้านหนึ่ง โต๊ะเครื่องแป้งที่โดดเด่นด้วยการฉลุลวดลายปลาและลื่นชักถึงเจ็ดอัน กับกระจกทรงรีตรงกลาง ตู้เสื้อผ้าฉลุลวดลายเป็นช่องๆ ตรงบานประตู และชุดโต๊ะเก้าอี้สองตัวที่วางชิดกันตรงผนังอีกด้าน

“เฮีย ทำหน้าแบบนี้มาตั้งแต่กลับจากงานตรุษจีนที่เยาวราชแล้วนะ เฮ้อ วันนี้ আমি ยังถามว่าทำไมอาจทำหน้าเหมือนหมาปากกิ้ง

อ้าวละตอบไม่ถูก”

หญิงสูงวัย ภรรยาของเสียเสียงพูดกับสามีด้วยภาษาจีนแต่จีว ขณะอยู่ด้วยกันตามลำพังในห้องนอน หลังจากหลานๆ รวมทั้งหลานสาว ที่ชื่อมีมี ลูกสาวของบุตรสาวคนโตของทั้งสองมาเล่นอยู่ในห้องของคุณตาคุณยายอยู่เกือบสองชั่วโมง จนพ่อแม่เพิ่งพากลับไปเมื่อตอนหัวค่ำ

วันนี้เป็นวันรวมญาติ บุตรสาวคนโตและคนรองที่ออกเรือนไปแล้ว มีลูกชายหญิงรวมกันทั้งหมดห้าคน ก็มาเยี่ยมคุณตาคุณยาย ส่วนบุตรสาวคนเล็กวัยสามสิบ ยังไม่ได้ออกเรือน ก็สนุกสนานกับการเล่นและแจกซองแดงหลานๆ เหลือก็แต่บุตรชายที่อ้างว่าติดธุระไม่อาจบินกลับมาในช่วงวันตรุษจีนได้

สามีถอนหายใจหนักๆ และตอบกลับด้วยภาษาแต่จีวเช่นกัน “จะไม่ให้อิ้วทำหน้าที่เป็นหมาปากกิ้งได้ยังไง อาชกเค็ง วันนี้ไอ้เสียบึงมันแย่ว่าเสียไม่มีคนสืบทอดกิจการ ปากหมาฉิบเป้ง”

“ไฉเนิ่นๆ ใครว่าเสียไม่มีคนสืบทอดกิจการ ก็อาเกียก ลูกชายของเราไง” นางชกเค็งปลอบใจสามี และพูดถึงบุตรคนที่สาม ที่เป็นเพียงบุตรชายคนเดียวของครอบครัว

หลี่ตี้เกียก คือชื่อจีนของคณิน ทุกวันนี้คนทั้งสองมักเรียกชื่อจีนของบุตรชายอยู่เสมอด้วยความเคยชิน แม้ตอนมัธยมต้นบุตรชายจะขอเปลี่ยนชื่อเล่นจากเกียกเป็นคิม เพราะความอายเพื่อนในห้องเรียนก็ตาม ทั้งที่บิดามารดาต่างคิดว่าสำหรับคนจีนแล้ว สองชื่อนี้ก็ไม่ได้เซยหรือทันสมัยแตกต่างกันตรงไหนเลย

“แต่ลื้อก็รู้ว่าอาเกียกยืนกรานไม่ยอมกลับมาสืบทอดกิจการห้องเย็นกับตำแหน่งหัวหน้าแก๊งเหี้ยวแดงต่อจากเสีย จะปักหลักอยู่ที่อเมริกาทำเดี่ยว แบบนี้ ไอ้เสียบึงมันได้หัวเราะเสียไม่เลิกแน่” ชายสูงวัยมีสีหน้ากลัดกลุ้ม

“เฮาน่า ค่อยๆ คุยกับลูก บางทีอาจจะตกลงกันได้ก็ได้”

“จะให้ตกลงยังงัย อาชกเค็ง เฮียอ๋อนวอนลูกมาก็ปีแล้ว ลื้อก็รู้ไม่เห็นอาเกี้ยกจะยอมใจอ่อนเลย แถมยังแนะนำให้อาวีมาสืบทอดกิจการ จะได้ยังงัย คนจีนก็ต้องให้ลูกชายสืบทอดกิจการ ไหนจะตำแหน่งหัวหน้ามาเฟียอีกละ อาวีเป็นผู้หญิง อีกหน้อยก็ต้องแต่งงาน”

“ถ้ามันถึงที่สุด แล้วเฮียจะทำยังงัย บางทีเฮียก็น่าจะเผื่อใจไว้บ้างนะ ตั้งแต่เด็กอาเกี้ยกคือแคไหนดเฮียก็รู้ ถ้าลูกไม่กลับมามีจริง ๆ ก็คงต้องให้อาวีดูแลบริษัทกิกเกริกไกรไป ส่วนตำแหน่งหัวหน้ามาเฟีย ก็คงต้องยกให้คนอื่น เพราะเฮียก็อยากวางมือจากตำแหน่งนี้มานานแล้วนะ” นางชกเค็งแนะนำ

“ไม่ได้!” นายริติโพล่งออกมาทันควัน “ไอ้เสี่ยบึงมันรอเสียบตำแหน่งนี้มาหลายสิบปี แล้วเฮียก็ไม่มีทางยกตำแหน่งนี้ให้มันง่าย ๆ หรอก ลูกผู้ชายฆ่าได้หยามไม่ได้ อีกอย่างถ้าเสี่ยบึงได้ตำแหน่งนี้ไป เยาวราชต้องเต็มไปด้วยบ่อนการพนันใหญ่ๆ เหมือนกาสิโน รับรองภาพลักษณ์เยาวราชเลอะตุ้มเป๊ะ”

ภรรยาทอดถอนใจ “แต่ถ้าอาเกี้ยกไม่ยอมกลับมา เฮียจะทำยังงัย”

“ไม่มีทาง สุดท้ายอาเกี้ยกต้องกลับมาสืบทอดบริษัทกิกเกริกไกร แล้วก็ตำแหน่งหัวหน้าแก๊งเหี้ยวแดงต่อจากเฮีย นี่คือนหน้าที่ของอาเกี้ยก”

“อ้าวก็เข้าใจ แต่อยากให้เฮียเผื่อใจไว้บ้าง อาเกี้ยกมันคือ ตั้งแต่ลูกเล็กๆ ก็ทำคดีเยอะแยะไปหมด เราต้องถูกเรียกผู้ปกครองไม่รู้กี่ครั้ง” หญิงสูงวัยหวนนึกถึงบุตรชายสุดเฮี้ยวในวัยเยาว์ที่ชอบทำอะไรไม่เหมือนคนอื่นมาตั้งแต่เด็ก

คณินสร้างวีรกรรมแสบๆ มากมายจนถูกไล่ออก ต้องเปลี่ยนโรงเรียนมาหลายโรงเรียน แต่ขณะเดียวกันผลการเรียนของคณิน

ก็โดดเด่นมาโดยตลอด เขาเป็นແສບที่สอบได้ทีหนึ่งของห้องเสมอ

ตอนเรียนชั้นมัธยมปลาย คณินมีผลการเรียนที่ดีมาก จนคุณครูแนะนำว่าเขาน่าจะเลือกเรียนแพทย์ ทั้งนางและสามีสุดจะภาคภูมิใจ ถ้าบุตรชายสามารถสอบติดคณะแพทยศาสตร์ กลายเป็นหมอกคนแรกของตระกูลลีลาวีโรจน์วงศ์ ก็ถือเป็นหน้าตาของวงศ์ตระกูล แล้วก็อาจให้ภรรยาของคณินมาดูแลบริษัทกิจกริกไกรแทน

ทว่าความฝันของสองสามีก็ต้องสลาย เมื่อตอนคณินอยู่ชั้นมัธยมหก เขาไปเรียนพิเศษวิชาภาษาอังกฤษกับครูสาววัยยี่สิบปลายๆ คนหนึ่ง ทั้งสองคนแอบมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกันในห้องเรียนพิเศษในบ้านของครูสาวคนนั้นโดยที่ไม่มีใครรู้เป็นระยะเวลาหลายเดือน

แล้วกว่าเรื่องจะแตก คุณครูสาวก็หลงเสน่ห์คณินจนถอนตัวไม่ขึ้น โท. เรียกลูกชายนางไปหาแทบจะวันละสามเวลา ส่วนลูกชายนางก็ถือดีเหลือใจ บริการถึงที่ตลอด จนกระทั่งเรื่องเกือบถึงโรงถึงศาล แทบกลายเป็นคดีล่วงละเมิดทางเพศผู้เยาว์

แม้นางจะอดคิดไม่ได้ว่า อาจจะเป็นผู้เยาว์ล่อลวงทางผู้ใหญ่ เสียมากกว่า เลี้ยงคณินมาตั้งแต่เด็ก ทำไมจะไม่รู้ถึงความแสบของลูกชาย

ท้ายสุดต้องส่งตัวลูกชายไปเรียนต่อต่างประเทศโดยเร่งด่วน ก่อนครูสาวคนนั้นจะคลั่งไคล้ไหลหลงลูกชายนางจนถอนตัวไม่ขึ้นไปมากกว่านี้ เรื่องราวครั้งนั้นเลยจบลงด้วยความโล่งใจของนางและสามี

นายธิตยั้งนั่งหน้านิวคิ้วขมวดตลอดเวลา แล้วจู่ๆ เขายื่นมือไปคว้าโทรศัพท์เคลื่อนที่บนโต๊ะมา

“เฮียจะโทร. หาใคร ดึกแล้วนะ”

“จะโทร. หาใคร ก็โทร. หาอาเกียกนะสิ เฮียจะลองคุยกับลูกคู่อีกที” พุดพลางกดตัวเลขบนแป้นมือถือ หลังจากเสียงสัญญาณดังอยู่สามเที่ยว ปลายสายก็กดรับ

“ไฮ” ปลายสายทักทายเสียงทุ้มพริ้ว
นายอิติหนานี้วหนักยิ่งขึ้นกว่าเดิม เมื่อได้ยินเสียงแปลกๆ ดังแทรก
มาตามสาย

2

อุบัติเหตุหรือ...

ชายสูงวัยดึงโทรศัพท์เคลื่อนที่ห่างจากหู พลังขยับ สิ้นหน้า
เหมือนไม่แน่ใจ

“มีอะไรหรือเฮีย” ภรรยาถามด้วยความสงสัย

“ไม่รู้สิ เสียงอะไรก็ไม่รู้ ดังแปลกๆ”

“ไหนให้อืวลองฟังดูซิ” ภรรยาจับโทรศัพท์เคลื่อนที่ไปแนบหู
ไม่กี่วินาทีถัดมาน้ำก็นิ่งไม่ต่างกับสามี “เอ่อ อื้วว่าเสียงมันคล้ายๆ
อืม...” นางมีสีหน้าลำบากใจคล้ายไม่อยากจะพูดต่อ

สามีสับตาภรรยาด้วยแววตาที่คล้ายจะเข้าใจ จากนั้นก็ถอนหายใจ
ดังพรวด ก่อนจะกรอกเสียงไปตามสาย “อาเกี่ยก ตอนนี้ที่นั่นมันกลางวัน
ไม่ใช่เหรอ ลือทำอะไรไม่อายุฟ้าอายุดินหรือไง”

เสียงตำหนิแสนคุ้นเคยด้วยภาษาไทยสำเนียงจีน เป็นเหตุให้คนที่
กำลังเพลินเพลิดกับปฏิบัติการรวบหัวกับสาวตะวันตกนุ่นเช็กชีตรง
خانพักบันไดหนีไฟของบริษัทแห่งหนึ่งที่คณินเป็นที่ปรึกษาทางการ
ตลาดต้องสะดุ้ง มือแสนชุกชุนที่กำลังสอดเข้าไปใต้กระโปรงอีกฝ่าย
ชะงักนิ่งทันทันวัน

ชายหนุ่มจำต้องผละห่างจากอีกฝ่าย ส่งเสียงสัญญาณหึ่ง เมื่อ
สาวเจ้าทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง

“ครับ ป้ามีอะไร” คณินกรอกเสียงไปตามสายด้วยน้ำเสียงปกติ
นัยน์ตาไม่ละจากสาวสวยที่ใบหน้าเงางามน้อยๆ

“อาเกียก นี่มันกลางวันนะ ลือทำอะไรหา”

“ป้า เรียกผมเกียกอีกแล้ว” คณินตอบพลางส่งสัญญาณมือ
ให้หญิงสาวเพื่อบอกไปถึงการยุติภารกิจร้อนๆ ตรงซานพักบันไดหนีไฟ
อีกฝ่ายจึงหันหน้าเงางามยิ่งกว่าเดิม ตัดกระดุมเสื้ออย่างกระแทกกระทั้น
สักหน่อย ร่นชายกระโปรงลง จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อย แเบะปากลงน้อยๆ
อย่างระอา ขณะตวัดสายตามองหนุ่มเอเชีย และเดินผละจากไป

คณินมองตามสาวตะวันตกผมสีบลอนด์อย่างเสียดาย เขามา
บริษัทแห่งนี้เป็นครั้งที่สอง และเกิดการสปราร์กกับสาวสวยคนหนึ่งที่นั่ง
ประจำเคาน์เตอร์ด้านล่างของอาคารตั้งแต่สบตากันเมื่อครั้งก่อน คราวนี้
จึงไม่พลาดที่จะสานความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้ง แต่ก็ดันมาถูกขัดจังหวะ
เสียก่อน

“จะอาเกียก อาคิม ก็เหมือนกันแหละ เรื่องมากซะจริงลูกคนนี่”
น้ำเสียงของชายสูงวัยเจอความรักใคร่และเอ็นดูอย่างชัดเจน ก็คณินเป็น
บุตรชายคนเดียวของครอบครัว ทั้งสองสามีภรรยาจึงรักยิ่งกว่าแก้วตา
ดวงใจ ไม่เคยตีคณินสักแปะเดียว

“ป้า คิดถึงผมหรือไงครับ ถึงโทร. มา” คณินเดินลงบันได เพื่อ
ตรงไปเปิดประตูออกไปสู่ลานจอดรถ

“คิดถึงสิ เมื่อไหร่ลือจะกลับมาช่วยงานป้า”

“ป้า ให้วิช่วยไปก่อนสิ ผมมีงานทางนี้ป้าก็รู้”

“งานอะไรของลือหา มีอะ อ้า ไ่ว์ อ้า ด้วย”

คณินยิ้มมุบปาก “ป้าก็ ทำเป็นไม่เคยไปได้ ป้าน่าจะเข้าใจหัวอก
ผมนะ”

“ป้าก็อยากเข้าใจ แต่ลือเจ้าชู้เหลือเกิน วุ่นวายกับผู้หญิง
ตลอด ระวังเหอะ เดียวก็มีปัญหาหรรอก”

“ไม่ต้องห่วงผมหรอกป้า ผมดูแลตัวเองได้” คณินเดินไปกดปุ่มลิฟต์ ยักคิ้วให้แก่สาวละตินสุดเซ็กซี่คนหนึ่งที่ยืนรอลิฟต์อยู่ก่อนเจ้าหล่อนยิ้มพรายสายหน้าน้อยๆ แต่นัยน์ตาคมส่องแสงวิบวับไม่ต่างจากอีกฝ่าย

“เฮ้อ เอาเถอะๆ แต่เพลๆ หน้อยแล้วกันเรื่องผู้หญิง อืม ว่าแต่จะไม่กลับมาช่วยงานป้าหน้อยหรืออ่าเกียก” น้ำเสียงอ้อนวอนในตอนท้าย

“ผมก็อยากจะไปช่วยนะป้า แต่ตอนนี้ผมติดงานใหญ่อยู่ครับ เป็นโปรเจกต์ยักษ์ด้วย”

“โปรเจกต์อะไร”

“คือ ผมกำลังจะนำเข้าอ่างจากุซซี่ไปที่เมืองไทยครับ”

“อ่างจากุซซี่ แล้วมีลูกค้าซื้อแล้วหรือ”

“มีสิครับ อาบอบนวดลืบทว่าแห่งสั่งจองอ่างจากุซซี่ของผมจนผลิตแทบไม่ทัน เพราะว่าเป็นอ่างจากุซซี่รุ่นร้อนได้ทุกท่า ผมว่าจะส่งไปให้ป้ากับม้าสักอัน” ชายหนุ่มเฝ้าหยอก

“โอ้เหยา! อ่างจากุซซี่อะไรของลื้อหา ป้าบอกแล้วไงว่า หลังจากป้าล้างมือในอ่างทองคำ เลิกข้องเกี่ยวกับอบายมุข ป้าก็ไม่อยากให้ครอบครัวเราไปพัวพันกับเรื่องพวกนี้อีก”

“นี่ไม่ใช่อบายมุขนะป้า ผมแค่สั่งอ่างจากุซซี่ไปขายในอาบอบนวด ไม่ได้เปิดบ่อน ค่ายาบ้าซะหน้อย”

“ก็นั่นแหละ ป้าก็ไม่ชอบอยู่ดี ถึงยังงี้ป้าก็อยากให้ลื้อกลับมาช่วยงานป้านะ อ่าเกียก”

คณินถอนหายใจเบาๆ “แล้วก็สืบทอดตำแหน่งหัวหน้ามาเฟียด้วยสิมัย”

“ก็ใช่สิ ตำแหน่งนี้ป้าแลกมาด้วยหยาดเหงื่อและน้ำตา เป็นหน้าตาของตระกูลเรา ลื้อจะต้องมาทำหน้าที่ต่อจากป้า”

สุดท้ายบิตาก็ยังไม่ถอดใจจากเรื่องเหล่านี้สักที แม้เขาจะยืนกรานมาเป็นพันครั้งแล้วก็ตามว่าจะไม่กลับไปสืบทอดทั้งกิจการและตำแหน่งนำขำนั้นเด็ดขาด

“ป้าครับ ลิฟต์มาแล้ว เดียวไว้ค่อยคุยกันนะครับ” คณินโล่งใจที่ประตูลิฟต์เปิดพอดี และเขาจะได้หลีกเลี่ยงการถกเถียงกับบิตาในเรื่องเดิมๆ

หลังจากกดดวงสาย ก็ก้าวเข้าไปในลิฟต์ หันไปส่งยิ้มกับสาวละติน คนเดิมที่ขยิบตาให้เขาทีหนึ่งอย่างยั่วเย้า จากนั้นเขาก็ยื่นนามบัตรให้ เธอจึงหยิบนามบัตรในกระเป๋าส่งให้ ทั้งสองสนทนาพาทักกันอย่างถูกคอ จึงทราบว่าเขาทำงานเป็นเซลล์ของบริษัทขายอุปกรณ์สำนักงานแห่งหนึ่ง

เสียidayที่วันนี้เขาติดธุระเรื่องงานต่อ แต่ไม่เป็นไร วันไหนว่างๆ เขาอาจจะพาเธอไปกระชับความสัมพันธ์ในห้องพักของเขา...

ณ เมืองไทย

ภายในอาคารพาณิชย์ริมถนนในบริเวณถนนเยาวราช ซึ่งเป็นบ้านพักของเสียเป้ง เจ้าของร้านขายส่งกิฟต์ชอป ชื่อร้าน แสบปี หนึ่งในร้านขายส่งสินค้ากิฟต์ชอปนำเข้าจากเมืองจีนในย่านนี้

แพนธีรา สาวน้อยรูปร่างบอบบาง มาดเซอร์ ในชุดกางเกงยีนเอวต่ำ กับเสื้อมีสลินสีขาวยิมพ์ลวดลายบางๆ แขนหุ้มส่วนตัวหลวม ผอมยาวเกือบถึงเอวแฉกกลางปล่อยสยายแผ่นเต็มหลัง หล่อนกำลังเขย่งปลายเท้าเพื่อเอื้อมเอาสิ่งของบางอย่างในตู้ห้องครัว

จังหวะนั้น มนชิต ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปี บุตรชายคนโตและคนเดียวของเจ้าของกิจการร้านขายส่งกิฟต์ชอปแสบปีก็ก้าวเข้ามา

นัยน์ตาที่ไม่โตนัก แต่ก็ไม่ได้หยีสนิท จดจ้องไม่วางตากับรอยสักรูปผีเสื้อตรงบนเอวของแพนธีราที่ไพล่พ้นจากชายเสื้อกับขอบกางเกงยีน

เอด้า อันเนื่องจากการเขย่งตัวและเอื้อมแขนจนสุดมือ

มนชิตอาจไม่ได้ตารีเรียวเท่ากับน้องสาวที่ชื่อมนสิชา แต่ผิวขาวไม่ต่างกัน ใบหน้าที่อาจไม่ได้จัดว่าหล่อเหลาหรือชี้เหร่ฟ่องชัดถึงเลือดชาวจีนในตัว

เมื่อสาวน้อยหันกลับมาที่ตาขวางทันทีที่ไม่ชอบใจกับแวตาวาววับทะเลยมของอีกฝ่าย เลยถามขึ้นเสียงหัวนจิด

“มองอะไร”

มนชิตยิ้มน้อยๆ “พูดกับพี่ชายเพราะๆ หน่อยไม่ได้หรือน้องสาวจะห้าว จะดูไปไหน เดียวผู้ชายก็กลัวห้าวหุด ไม่ได้แต่งงานหรอก”

“เรื่องของฉัน” แพนธีรายังมีที่ทาปฏิกิริยา หล่อนไม่ชอบลูกชายคนโตของบิดา ขยะแขยงทุกทีที่พบหน้ากัน ไม่เคยคิดนับถือเป็นพี่ชาย เพราะคงไม่มีพี่ชายคนไหนโรคจิตถึงขั้นมองน้องสาวต่างมารดาด้วยแวตาทะเลยมแบบนี้หรอก

ถ้าไอโรคจิตนี้คิดทามีดีมีร้ายกันละก็ หล่อนพร้อมผู้สืบทอดใจขาดดินรับรองมีถึงเลือดแน่

อันที่จริงก็ไม่อยากอยู่ในบ้านหลังนี้นักหรอก แต่ทนอยู่เพื่อความสะใจ ยิ่งมารดาเลี้ยงกับน้องสาวต่างมารดาอยากให้หล่อนไปให้พ้นจากบ้านหลังนี้มากเท่าไร ก็ยิ่งต้องอยู่ให้รกรกรากตาเล่นๆ เรื่องขวางโลกงานถนัดของแพนธีราก็อยู่แล้ว

หล่อนเพิ่งเรียนจบคณะศิลปกรรมศาสตร์มาไม่นาน แต่ตั้งใจทำตัวเหมือนคนว่างงานและไม่ยอมช่วยงานอะไรเลย ไม่ว่าจะงานบ้านหรืองานที่ร้านในลำเพ็ง บิดาด่าว่าจนระอา และเลิกด่าไปแล้ว

มีหน้าซ้ำท่านต้องจำใจจ่ายเงินเดือนให้แม้จะไม่อาจเทียบเท่ากับเงินเดือนมากมายของบุตรอีกสองคน แต่ก็มากพอจะทำให้มารดาเลี้ยงคับแค้นใจ

ไม่มีใครในครอบครัวรู้ว่าหล่อนไปร่วมลงทุนเปิดร้านคอมพิวเตอร์

กับเพื่อนคนหนึ่งในจัตุจักร และกิจการก็เป็นไปด้วยดี ถึงแม้ได้กำไร
มากมายนัก แต่ก็พอเลี้ยงตัวเองได้ สร้างความภูมิใจให้หล่อนนักหนา
และก็เก็บความภูมิใจนี้ไว้เพียงลำพัง เพราะคงไม่มีใครร่วมแบ่งปัน
ความรู้สึกดีๆ แบบนี้ได้ โดยเฉพาะคนในครอบครัว

ยิ่งเห็นแวตามนชิตก็ยิ่งขะแยง หญิงสาวเดินออกไปจาก
ห้องครัว โดยจงใจหลีกเลี่ยงการเฉียดเข้าไปใกล้รัศมีของมนชิต ไม่ใช่
เพราะกลัวเขาหรอกนะ แต่ขะแยงมากกว่า และหลังจากเคยไปฝึก
เทควันโดมาหลายปี ก็มั่นใจว่าพอจะป้องกันตัวเองได้จากผู้ชายอุบาทว์
พวกนี้

หญิงสาวมองเขาอย่างไม่เป็นมิตร ขณะอีกฝ่ายยักคิ้วอย่างยียวน
เมื่อออกมาจากห้องครัวได้ก็โล่งใจ ครั้งหนึ่งตอนอายุสิบหก มนชิต
เคยจงใจเดินเบียดเพื่อจะให้แขนข้างหนึ่งสัมผัสถูกหน้าอก ตอนนั้น
เลยเสยหมัดใส่ปลายคางเขาไปที่หนึ่งอย่างไม้ออมแรง

จำได้ว่าบิดากับมารดาเลี้ยงเด่นเป็นเจ้าเข้าที่ลูกชายหัวแก้ว
หัวแหวนค้างเข้าไปหลายวัน บิดาและมารดาเลี้ยงร่วมมือร่วมใจด่าหล่อน
สาดเสียเทเสีย แต่หล่อนหาได้ยี้หระ ชินชากับเหตุการณ์ทำนองนี้นับ
ตั้งแต่ย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านหลังนี้ได้ตั้งแต่สิบขวบ

แพนธีราอาศัยอยู่กับตัวโกว หรือพี่สาวคนโตของบิดามาตั้งแต่
จำความได้ หล่อนไม่เคยรู้จักมารดา เคยถามตัวโกวก็เล่าแค่ที่ว่า ท่านก็
ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา รู้แค่ว่าเป็นคนไทย เพราะบิดาของหล่อนไม่เคย
ปริปากเล่าอะไรให้ฟัง นอกจากวันที่หล่อนอายุสองขวบ บิดาก็อุ้ม
เด็กน้อยแพนธีรามาฝากให้พี่สาวคนโตที่ไม่ได้แต่งงานช่วยเหลือดู
ด้วยภรรยาโกรธที่สามีไปมีบุตรกับสาวอื่น และไม่ยินยอมให้หนูน้อย
น้อยตาหวานกลมโต ผัวไม่ได้ขาวจัด เข้าไปอาศัยในบ้านเด็ดขาด

แต่เมื่อหล่อนอายุสิบขวบ ตัวโกวก็เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทาง
รถยนต์ บิดาไม่อาจหลีกเลี่ยงการรับหล่อนไปเลี้ยงในบ้านใหญ่ได้อีก

เพราะพี่น้องทุกคนของท่านล้วนแล้วแต่มีครอบครัวแล้วทั้งสิ้น ไม่มีใครอยากรับดูแลเด็กลูกครึ่งไทยจีน กำพร้าแม่คนนี้

หล่อนยังจำภาพที่บิดากับมารดาเลี้ยงเถียงกันสนั่นลั่นบ้าน เป็นภาษาจีนแต้จิ๋ว ที่หล่อนฟังออกเกือบทุกคำ การอยู่กับตัวโกวมาเกือบแปดปีเต็ม ทำให้ฟังและพูดภาษาจีนแต้จิ๋วได้ดีทีเดียว

ช่วงชีวิตที่อยู่ในบ้านใหญ่ของบิดา คือความขมขื่นใจที่ยังฝังลึกจนถึงทุกวันนี้ หล่อนรู้สึกถึงความนอกคอกของตัวเองเสมอมา ความเอ็นดูและห่วงใยจากบิดาคนไทยเชื้อสายจีนก็ไม่ต่างจากเศษเสี้ยวของเหลือที่ท่านเจียดมาให้จากบุตรชายและบุตรสาวของภรรยาใหญ่ มีหน้าซ้ำความจงเกลียดจงชังที่มารดาเลี้ยงมีต่อหล่อนก็ไม่ต่างจากยาพิษที่สาดลงบนหัวใจได้ทุกวัน

หล่อนค่อยๆ เกลียดบ้านหลังนี้และคนในบ้านหลังนี้มากขึ้นทุกวัน ทุกครั้งที่บิดาหรือมารดาเลี้ยงด่าว่าหรือตำหนิ ความต่อต้านก็ค่อยๆ สั่งสมขึ้นในใจ จนกลายเป็นคนดื้อเงียบ และสุดท้ายก็กลายเป็นคนขวางโลกอย่างเต็มรูปแบบในสายตาของคนในบ้านหลังนี้

ไม่อาจปฏิเสธว่าหล่อนมีความสุขทุกครั้งที่ได้ทำในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับที่บิดาต้องการ อย่างรอยสักรูปผีเสื้อที่บนเอวนี้ก็เช่นกัน หล่อนได้มาก็เพราะรู้ว่าท่านไม่ชอบผู้หญิงที่มีรอยสักบนร่างกาย

อาการขวางโลกของหล่อนลามไปถึงการใช้ชีวิตในสังคมทั่วไป และในโรงเรียน การแหกกฎของโรงเรียนเป็นกิจวัตรประจำวันของหล่อน ตั้งแต่เสื้อผ้า หน้า ผม ล้วนแล้วแต่เป็นที่ขัดอกขัดใจของอาจารย์ฝ่ายปกครอง จนบิดาถูกเชิญไปโรงเรียนบ่อยครั้ง

การคบเพื่อนก็เช่นกัน หล่อนมีเพื่อนที่คบหากันจริงๆ แค่คนเดียวเองกระมัง

ปู่ เป็นลูกชายคนที่สามของร้านขายยาจีนก๊กเลี้ยงในย่านเยาวราช และเป็นเพื่อนที่หล่อนรู้จักมาตั้งแต่ทั้งสองเรียนอยู่ชั้นประถมของโรงเรียน

ไซนิสอินเตอร์ โรงเรียนสอนสามภาษาชื่อดังในย่านเยาวราช ลูกหลาน
ชาวจีนในละแวกนี้เรียนจบชั้นมัธยมมาจากโรงเรียนนี้หลายคน รวมทั้ง
เขายังเป็นหุ้นส่วนร้านขายคอมพิวเตอร์ทำมืออีกด้วย

สมัยก่อน นู๊ เป็นเด็กชายตาหยีสนิท ตัวเล็กกะเปี้ยกเดียว
ทุกวันนี้ไม่ได้ตัวเล็กจ้อยเหมือนเมื่อก่อน แต่ก็ยังเป็นแค่หนุ่มร่างสันทัด
ที่ตายังดีเหมือนเดิม แต่มีแฟนสาวнынั้ตากลมบ้องแบ๊วราวกับตุ๊กตา

เมื่อออกมานอกห้องครัว ก็พบกับมนสิชา น้องสาวต่างมารดา
ที่มีอายุห่างจากหล่อนเพียงหกเดือน ความเป็นปฎิบัติกระเจี๊ยบเหี้ยดหายม
น้อยๆ ฉายชัดในดวงตาเรียวรี แพนธีราจ้องมองอีกฝ่ายอย่างหมางเมิน
ทั้งสองไม่ถูกกันมาแต่ไหนแต่ไร ทะเลาะเบาะแว้งกันมาตั้งแต่เด็ก

“มาเอาอะไรในครัว” มนสิชาถามเสียงหวานที่ช่างขัดกับประกาย
ในดวงตา

“มาหยิบกระทะมั้ง” หล่อนตอบกลับเสียงเย็นชาแกมยียวน
เพราะเป็นพวกตีสองหน้าไม่เป็น คนอย่างแพนธีราู้จักแต่ความตรงไป
ตรงมา ใครดีมาดีไป ใครร้ายมาร้ายตอบ

มนสิชาน้ำตึงตันที่ ก่อนจะยิ้มเหยียดมุมปาก “มุกเข้าใจนะว่า
แพนคงจะอึดอัดกับการอยู่ที่นี่ ถึงเราจะเป็นพี่น้องกันก็ตาม แม้ว่า...
แม่ของแพนจะเป็นใครก็ไม่รู้ แล้วถ้าแพนจะไปอยู่ที่อื่น ก็คงไม่มีใคร
ว่าอะไร”

แพนธีราจ้องอีกฝ่ายเขม็ง ดวงตาลุกวาว เดือดปุดๆ รู้ว่าอีกฝ่าย
จงใจพูดยั่วโทสะ “ฉันชอบอยู่ที่นี่ มันสะใจดี” จงใจตอบอย่างกวน
ประสาท

“ก็ตามใจ อยากอยู่เป็นแกะดำก็เชิญ ไปก่อนนะ จะไปคุยกับ
พี่ชิตเรื่องซื้อรถใหม่ ป้าบอกว่าให้เอาเบนซ์ แต่มุกอยากได้ออโต้รุ่นใหม่
มากกว่า” พูดจบสาวน้อยหน้าหมวยอินทรีนทร์ ร่างสูงเพรียวราว
นางแบบก็เอื้อมงายเข้าไปในห้องครัวอย่างสบายอารมณ์

นัยน์ตากลมโตที่ผุดแตกไปจากดวงตาริเฉียวของน้องสาวต่างมารดาเคื่องซุ่น แพนธีราเชิดหน้าตั้งอย่างไม่แยแส หล่อนยืนหยัดอยู่ได้ด้วยตัวเองมาตลอด ไม่เห็นต้องแยแสกับความรักของบุพการีเสียหน่อยไม่ว่าจะมารดาที่ทิ้งกันไปตั้งแต่ยังเด็ก หรือบิดาที่เห็นหล่อนเป็นส่วนเกินของครอบครัวก็ตามที่ คนทั้งสองไม่มีอิทธิพลต่อหล่อนเลยแม้แต่หย่อนิดคงมีเพียงตัวโกวกระมังที่หล่อนจะยังระลึกถึงท่านเสมอมา

ร่างเพรียวบางเดินสวบๆ เพื่อตรงไปขึ้นบันได หน้าตาเฉยชาไม่ปรายตามองคนรับใช้สองคน ที่แอบลอบมองอย่างสอดรู้สอดเห็นและกลัวๆ กล้าๆ อยู่อีกด้านหนึ่งของห้อง ใครๆ ก็รู้ฤทธิ์เดชลูกสาวนอกคอกของเจ้าของบ้านดี ทั้งดู เย็นชา และขวางโลก

ในห้องโพรเวตหนึ่ง ซึ่งเป็นห้องอาหารสำหรับลูกคำวี่ไอฟี ของภักตาคารฉั่วคู้ยี่ บณถนนเยวราช ภายในห้องตกแต่งสไตล์โมเดิร์นประยุกต์ เก้าอี้ด้วยการแบ่งจากส่วนบนและล่าง โดยด้านล่างเป็นจากที่บัพทำจากไม้ที่มีการแกะร่องรอบกรอบสี่เหลี่ยมโตนสีน้ำตาลขั้วม ส่วนจากบนเป็นผ้าโปร่งแสงสีเขียวตัดกับเหลือง โคมระย้าที่ห้อยจากเพดานสีเอร์โทนมกลมกลืนไปกับบรรยากาศของห้อง

โตะกลมขนาดใหญ่ตั้งอยู่กลางห้อง รายล้อมด้วยเก้าอี้พนักพิงลายเส้นโค้งเว้า มีเบาะนุ่มสีเหลืองทอง

อาหารจีนสารพัดจัดวางอยู่บนโต๊ะ ตั้งแต่หูลามน้ำแดง ผัดเป้าฮื้อ หมูหัน ปลิงทะเลผัดพริก และซุปรี่เหี่ยวไผ่

“วันนี้อ้าวอยากจะแจ้งให้พี่น้องทุกคนทราบว่า อ้าวอยากให้เซตเยวราชของเราเป็นเซตปลอดบ่อนการพนันขนาดใหญ่ ทั้งไฮโล ป็อกเต็ง และกำถั่ว หรืออธิบายมุขอีกสารพัด โดยอ้าวจะเริ่มจากบ่อนการพนันในแก๊งของเราก่อน จากนั้นค่อยขยายไปยังบ่อนการพนันใหญ่ของมาเฟียแก๊งอื่น”

นายธิตีประกาศกร้าวกลางห้องอาหาร ซึ่งเป็นที่ประชุมประจำเดือนของมาเฟียแก๊งเหี้ยมแดง ที่หลายๆ คนมีกิจการใหญ่โตไม่ต่างจากนายธิตี แต่ขณะเดียวกันอีกหลายคนก็ยังคงทำธุรกิจด้านมืดด้วยการเปิดบ่อนการพนันเพื่อเก็บค่าตั้งควบคุมไปด้วย เสี่ยงฮั้มฮั้มของมาเฟียร่วมสิบกว่าคนดังขึ้นเหมือนกับหมึกินผึ้ง

“แต่เสียเสียง จู่ๆ ให้เราเลิกทำบ่อน มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะ” เสี่ยเป้งแย้งขึ้นมาด้วยสีหน้าร้อนใจ เขาทำธุรกิจขายส่งสินค้ากึ่งฟัดชอปอยู่ในสำเพ็งก็จริง แต่บ่อนขนาดใหญ่ในตึกแถวสองชั้นกลางซอยแห่งหนึ่งในย่านเยาวราช คือธุรกิจทำเงินมหาศาลปีละไม่รู้เท่าไร

“เสี่ยเป้ง ลื้อก็มีร้านแฮปปี้โฮมในสำเพ็งแล้วนี่ อ้าวอยากให้จัดระเบียบเยาวราชกันใหม่ ทุกวันนี้ปัญหาเรื่องบ่อนการพนันขนาดใหญ่ในเขตของเรากำลังคุกคามภาพลักษณ์ชาวเยาวราช เราจะสร้างเยาวราชให้เป็นโซนทาวนชิปปลอดบ่อนการพนัน เน้นส่งเสริมภาพลักษณ์ด้านถนนสายของกินที่เลื่องชื่อแทนอบายมุขที่ระบดไปทั่วทุกตรอกซอกซอย จนตำรวจต้องบุกกวาดล้างไม่เว้นแต่ละวัน” นายธิตีตอบขณะที่เสี่ยเป้งมีสีหน้าไม่พอใจ แต่เห็นได้ชัดว่าไม่กล้าโต้แย้ง

“เหอะ” เสี่ยบ๊อง คู่แข่งธุรกิจห้องเย็นของนายธิตี ทำเสียงหยันในคอ ขณะนั่งอยู่ตรงข้ามกับนายธิตี

“ลื้อทำเสียงแบบนี้หมายความว่ายังไง” หัวหน้าแก๊งเหี้ยมแดงถามขึ้นเสียงกร้าว มองเพื่อนคู่แค้นด้วยแวตาทู่

“ก็ไม่ได้หมายความว่าอะไร แต่อึดคิดว่าความคิดนี้ตลกไปหน่อย เจ้าพ่อกับบ่อนการพนันเป็นของคู่กันมาช้านาน จู่ๆ จะให้เลิกทำบ่อน เด็กอมมือยังหัวเราะเลย”

“มีแต่ลื้อนั่นแหละที่หัวเราะ นี่มันยุคอะไรแล้ว พวกเราไม่ใช่มาเฟียที่คอยถือมีดไล่ฟันแทง เก็บส่วย เปิดบ่อน เก็บห่วย ค้ายา เหมือนเมื่อก่อนอีกแล้ว พวกเราก็เป็นหนึ่งในหน้าตาของชาวเยาวราช ลูกหลาน

ของพวกเราเติบโตที่นี่ เราคงไม่อยากส่งต่ออบายมุขพวกนี้ให้ลูกหลาน
ชาวจีนของเรากันเอง” นายธิติตอบเสียงหนักแน่น

หลายคนเริ่มมีสีหน้าคล้อยตาม มีก็แต่เพียงเสียบึ้งกับเสียเป้ง
ที่หน้าตาฟ้องชัดว่าพร้อมจะคัดค้านกับนโยบายปลดบ่อน

“จะว่าไปก็จริงอย่างที่เสียเส่งว่า พวกเราไม่ใช่มาเพียยุคก่อน
อีกแล้ว ทุกวันนี้บ่อนการพนันมีกระจายทุกจุดในเยาวราช โดยเฉพาะ
บ่อนขนาดใหญ่ บางที่เป็ดยังกับกาสิโน ภาพลักษณ์ของเยาวราชกำลัง
ดูแย่มาก” มาเฟียคนหนึ่งที่มีผมขาวโพลนแสดงความคิดเห็น

“แล้วบ่อนเล็กบ่อนน้อย ลื้อจะปิดมันได้หมดหรือไง” เสียบึ้งถาม
ขึ้นเสียงหยัน

นายธิติดอนหายใจยาว อย่างควบคุมอารมณ์ “ที่อ้าวพูดหมายถึง
บ่อนใหญ่ๆ บ่อนเล็ก บ่อนน้อย อ้าวโนโลม แต่บ่อนการพนันใหญ่ๆ
กำลังเป็นปัญหาใหญ่ของเรา ถ้าปล่อยไปแบบนี้ อีกหน่อย เยาวราช
ได้กลายเป็นย่านกาสิโนของกรุงเทพฯ แน่ และอ้าวตัดสินใจแล้วว่าเรา
ต้องหยุดกิจการบ่อนการพนันระดับค่าตั้งห้าแสนบาทขึ้นไป”

สิ้นเสียงประกาศกร้าว เสียงฮัมฮัมก็ดังฮือขึ้นอีก ดูเหมือนความ
คิดเห็นจะแตกเป็นสองฝักสองฝ่าย แต่ไม่มีใครกล้าแย้งขึ้นมาอีก มีเพียง
แววตาไม่เป็นมิตรจากเสียบึ้ง และร่องรอยความหนักใจในสีหน้าของ
เสียเป้ง ที่ฟ้องว่าทั้งสองยังคงไม่เห็นด้วยกับการตัดสินใจของเจ้าพ่อ
เยาวราชคนดัง

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป มาเฟียในแก๊งทยอยแยกย้ายกลับไปกันหมด
แล้ว เหลือเพียงนายธิตินั่งอยู่ตามลำพังในห้องอาหารดังกล่าวด้วย
สีหน้าเคร่งขรึม จะไม่มีพนักงานในร้านมารบกวนเขา เพราะทุกคนรู้กัน
ดีว่า หลังเสร็จสิ้นจากการประชุมในภัตตาคารแห่งนี้ทุกครั้ง เขาชอบ
นั่งเสียบๆ อยู่คนเดียวสักพัก

ขณะครุ่นคิดด้วยความกังวลถึงปัญหาบ่อนการพนันขนาดใหญ่

ที่ผุดขึ้นราวดอกเห็ดบนถนนยาววราช เขารู้ว่าอาจต้องใช้เวลานานทีเดียว ในการแก้ไขปัญหานี้ ไม่ใช่แค่ว่าภายในเดือนสองเดือนก็จะแก้ไขได้ บางทีอาจกินเวลานานนับปีก็เป็นได้

ดังนั้นการแก้ปัญหาดังกล่าวควรเริ่มต้นเสียที โดยเขาจะเริ่มจากการขอความร่วมมือจากมาเฟียในแก๊งเหยี่ยวแดงเป็นอันดับแรก ก่อนจะขยายไปยังมาเฟียแก๊งอื่นๆ ต่อไป

แม้จะไม่ใช่ว่าเรื่องง่าย แต่เขาก็จะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ

หลายครั้งอาจเหนื่อยล้ากับหน้าที่ของหัวหน้าแก๊งมาเฟีย

แต่เขาไม่อาจปล่อยวางจากตำแหน่งนี้ให้เสียยิ่ง เพื่อนคู่แค้นที่มีความเหมาะสมพอจะดำรงตำแหน่งนี้แทนเขา เหตุเพราะฝ่ายนั้นมีความเห็นตรงกันข้ามกับเขาโดยสิ้นเชิง เสียยิ่งอาจไม่ได้เปิดบ่อนการพนันเอง แต่เขาโปรดปรานการเล่นการพนันมาตั้งแต่วัยหนุ่ม

ด้วยเหตุนี้เขาจึงตั้งความหวังจะผลักดันให้คณินขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้แทนแต่เนิ่นๆ เป็นการเตรียมการให้บุตรชายได้รับการยอมรับจากมาเฟียในแก๊ง เพื่อคณินจะมีอำนาจในการตัดสินใจเรื่องต่างๆ ในแก๊ง โดยเฉพาะเรื่องควบคุมบ่อนการพนันขนาดใหญ่

ชายสูงวัยถอนหายใจ แต่จนถึงตอนนี้คณินก็ยังไม่ยอมกลับมาจากต่างประเทศ

เสียงประตูเปิดเข้ามา “เสียครับ จะกลับหรือยังครับ” มือขวาคนสนิทควมตำแหน่งคนขับรถของนายธิดิถามอย่างสุภาพ

“อ้อ ไปเอารถมา เดี่ยวอี้ออกไปรอด้านนอก”

“ครับ เสีย” นายกิตติตอบรับ และเดินหายออกไปนอกห้อง

นายธิดินั่งอยู่สักพักก็ทำท่าจะลุกขึ้น แต่จู่ๆ ก็เกิดอาการแน่นหน้าอกเฉียบพลัน อันเกิดจากอาการหลอดเลือดหัวใจตีบ ใบหน้าของเขาบิดแบ้จากความเจ็บปวด ค่อยๆ ล้วงมือสั้นเทาลงในกระเป๋าเสื้อ เพื่อหยิบขวดยาอมใต้ลิ้น บรรเทาอาการแน่นหน้าอกชั่วคราว

แต่เมื่อล้วงขูดยาขึ้นมาจากกระเปาะเลือด ขูดยาเจ้ากรรมก็ร่วงหลุดจากมือ กลิ้งไปบนพื้นจนชนกับกระถางต้นไม้ในห้องอาหาร เขาค่อยๆ ลุกขึ้นด้วยความยากลำบาก เดินลากเท้าเข้าไปใกล้ขูดยา ทว่าขณะก้มลงเพื่อหยิบขูดยาขึ้นมา

มือของใครคนหนึ่งก็คว้าขูดยานั้นไป

ชายสูงวัยหันมอง และพูดด้วยเสียงอ่อนแรง ยืนชวนเซเหมือนจะทรงตัวไว้ไม่อยู่ “ส่งยาให้อัวหน้อย”

แต่คนที่ถือขูดยาในมือกลับยิ้มมุมปากและเก็บขูดยาลงกระเปาะ เดินถอยออกไปจากห้อง และปิดประตูอย่างเรียบร้อย

นายธิตียืนมองตะลึง ใบหน้ายังไม่หายบิดเบี้ยวจากการแน่นหน้าอกที่เหมือนจะรุนแรงขึ้นทุกขณะ เขาค่อยๆ ก้าวเท้าที่สั่นเทา หวังจะไปเปิดประตู เพื่อร้องขอให้คนช่วย แต่ก้าวไปเพียงสองก้าว ร่างสูงใหญ่ก็ล้มตึง ศีรษะฟาดกับขอบโต๊ะ ร่างของเขาพุบ่นแน่นิ่งกับพื้นห้องอาหาร

อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นในภักตาคารजूकुยก็เมื่อสองวันก่อน เป็นเหตุให้นายธิตีต้องนอนเป็นเจ้าชายนิทราอยู่ในโรงพยาบาลเอกชนแห่งหนึ่ง

กว่ามือขวาคนสนิทหรือนายกิตติจะเข้าไปพบเจ้านายและพานำส่งโรงพยาบาล นายธิตีก็สลบแน่นิ่งอยู่ในห้องนานพอสมควร ศีรษะที่กระแทกกับขอบโต๊ะอย่างแรงทำให้ชายสูงวัยนอนไม่รู้สีกตัวมาตลอดสองวัน

คนในครอบครัวตั้งแต่ภรรยาคุ้ทุกขุ้คุ้ยาก ลูกสาวทั้งสามคน และลูกเขยทั้งสองคน ล้วนซ็อกไปตามๆ กัน ต่างน้ำตาซึมไม่ต่างกัน ขณะมองร่างแน่นิ่งบนเตียง

รวมถึงคณินที่บินกลับมาด่วน เมื่อทราบข่าวดังกล่าว แวดตา

ลูกใส่ เปี่ยมความมีชีวิตชีวา ทะเล้นในบางครา อันตรธานหายไปไม่เหลือหลอ เหลือเพียงแววเคร่งเครียดและหม่นหมอง ขณะทอดมอง บิดา และนั่งเคียงข้างมารดาที่ตาแดงก่ำไม่ห่าง

สิ่งที่แพทย์แจ้งกับเขาและครอบครัว ช่างบาดหัวใจลึนดี ร่างที่ยังไม่สิ้นลม ต้องอาศัยเครื่องช่วยหายใจตลอดเวลา อาการเจ้าชายนิทรา ของบิดาไม่ต่างกับคนตายทั้งเป็น เหตุเพราะสมองกระทบกระเทือน อย่างแรงจนไม่สามารถรับรู้อะไรได้อีก แพทย์บอกอีกว่า ถ้าพร้อมให้ เอาเครื่องช่วยหายใจออกเมื่อไร ก็ให้แจ้งมาได้ตลอดเวลา

“อีกไม่ช้า ป้าคงจะทิ้งเราไปแล้ว อาคิมต้องกลับมาดูแลทุกอย่าง แทนป้านะ บ้านเรามีลูกชายคนเดียว ยังไม่มีสะใภ้ ลื้อต้องหาเมีย นะ อาคิม ไม่อย่างนั้นงานศพป้าจะไม่มีสะใภ้” นางชกเค็งบอกกล่าวกับ บุตรชายด้วยเสียงลั่นเครือ

คณินนั่งเงียบไป รวากับพูดไม่ออก นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการแม้แต่น้อย ทว่าเหตุการณ์ไม่คาดฝันครั้งนี้อาจพลิกผันชีวิตของเขาจากหน้ามือ เป็นหลังมือ

แม้เขาจะต่อต้านประเพณีของคนจีนในการสืบทอดตระกูลของ ลูกชายคนโตมาโดยตลอดก็จริง แต่นั่นก็เพราะบิดายังอยู่ในวัยห้าสิบกว่า เท่านั้น ท่านยังมีแรงทำหน้าที่หัวหน้าครอบครัวไปอีกนาน แล้ว ก็หวังว่ายังมีเวลาอีกนานในการเกลี้ยกล่อมให้ท่านค่อยๆ ยอมรับการ ให้น้องสาวคนเล็กหรือหลานชายคนใดสักคนสืบทอดกิจการแทนเขา

แต่อุบัติเหตุครั้งนี้ทำให้เขาไม่อาจปฏิเสธหน้าที่บุตรชายคนโต ของตระกูลอีกต่อไป ไม่ว่าเขาจะเป็นบุตรชายที่ดื้อรั้นและสร้างวีรกรรม แสบๆ ใญ่ๆ พการีต้องปวดหัวแค่ไหน

ทว่าสิ่งหนึ่งที่ฝังอยู่ในสายเลือดของเขามาโดยตลอด นั่นคือ ความกตัญญูต่อบุพการี เขาไม่เคยลืมภาพของบิดาที่รักและเคารพคุณปู่ คุณย่า ดูแลท่านด้วยความกตัญญูจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิตท่าน

จัดงานศพให้พวกท่านอย่างสมเกียรติ

ภายในงานศพ พร้อมหน้าพร้อมตาไปด้วยลูกชาย ลูกสะใภ้ และหลานๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับคนจีน หากงานศพได้ ไร้ลูกหลาน คนตายก็จะกลายเป็นคนน่าสงสารในสายตาของผู้มาร่วมงาน

ดังนั้นเขาจึงไม่กล้าโต้แย้งเรื่องที่มีารดาต้องการให้เขาหาภรรยา โดยด่วน เพราะนี่คือความกตัญญูอย่างหนึ่งที่บุตรชายพึงกระทำให้ แก่บิดาผู้ล่วงลับ

“คิมต้องทำเพื่อป้านะ เจ้าขอร้อง” พี่สาวคนโตที่นั่งอยู่กับสามี เอ่ยขึ้นกับน้องชาย

“เจ้าก็ขอร้องเหมือนกัน ป้าเป็นพ่อที่ดี ดูแลพวกเราด้วยความรัก และเอาใจใส่ล่ะ คิม” พี่สาวคนรองสมทบ ขณะที่วิภาดา น้องสาว คนเล็กไม่ได้เอ่ยอะไร แต่แวตาวิงวอนที่จ้องมองพี่ชายก็สื่อความหมาย เพียงพอแล้ว

3

หาเจ้าสาว พรหมลิขิต ภาพเปลือย?

ขณะนั่งอยู่ในบริเวณโซนนั่งเล่นนอกห้องพักคนไข้ ณ ชั้น
ที่บิดาพักอยู่ คณินกำลังรอเสียงทักทายจากคนปลายสาย

สถานการณ์คับขันแบบนี้ เขาคงไปหาเจ้าสาวที่ไหนไม่ทัน และ
นี่ก็ออกเพียงแค่สารีศา เพื่อนสาวที่เขาสนิทสนมสุดในขณะนี้ เขาไม่เคย
คิดยาวไกลถึงขั้นจะแต่งงานกับเธอ แต่บางทีนี่อาจเป็นพรหมลิขิต
ทั้งสองอาจเป็นโซลเมตกันก็เป็นได้

สารีศาเป็นสาวทันสมัย เขาไม่ได้เป็นคนแรกของเธอ แต่ไม่คิด
ถือสาเรื่องนี้สัก ยูนี่ ถ้าเขาจะคาดหวังภรรยาสาวบริสุทธิ์ที่ถูกใจเขาไป
ทุกอย่าง คงอาจต้องใช้เวลาตามหาทั้งชีวิต และตอนนี้สารีศาก็เป็น
ตัวเลือกใกล้มือที่สุด

“ซูซี่ ยังไม่นอนไทม์มั๊ยครับ” คณินรอกเสียงนุ่มไปตามสายเป็น
ภาษาอังกฤษ

“คะ คิดถึงที่รักจังเลย เมื่อไหร่จะกลับมาคะ”

เขาผิดหวังเล็กน้อยที่สารีศาไม่ถามไถ่ถึงอาการของบิดา “ผมคง
ยังกลับไม่ได้”

“อ้าว ทำไมล่ะ ซูซี่นอนคนเดียวว เหนงจัง” สารีศาตอบอดอ้อน

“คือ พ่อผมยังโคมา นอนอยู่ที่โรงพยาบาลนะครับ”

“แล้วท่านดีขึ้นบ้างมั้ยะ” ความห่วงใยเจือในน้ำเสียงอ่อนหวาน
อย่างที่ทำให้คุณรู้สึกดีขึ้น

ชายหนุ่มนั่งเงียบไปหลายอึดใจ “คือ ท่านอยู่ได้ด้วยเครื่องช่วย
หายใจ คงอยู่กับเราไม่นาน”

“เบบี๋ ชูชีเสียใจด้วยนะคะ ทำจิตใจให้เข้มแข็งนะคะที่รัก”

“ขอบคุณครับชูชี แต่...ผมมีเรื่องจะคุยกับชูชีหน่อย” คุณนตรียม
จะเปรยเข้าเรื่อง

“เรื่องอะไรคะ”

“อืม คือ...” พอเขาเข้าจริง คุณนทรีก็อึก จู่ๆ ก็นึกถึงเลขนีมาเสีย
ตื้อๆ อย่างไม่รู้สาเหตุ ภาพการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันกับสาริศาไม่เคยปรากฏ
ในหัวเขามาก่อน จนแม้แต่วินาทีนี้

สัญญาตญาณร้องบอกว่าเธอไม่ใช่คนที่เขาปรารถนาจะให้
เป็นแม่ของลูกเลยแม้แต่หน่อย

“ทำไมอ้าอิงล่ะคะ ที่รัก” ปลายเสียงถามอย่างหยอกเย้า

“คือ ผมจะบอกว่าผมคงยังกลับไป那儿ไม่ได้” เขาตัดสินใจ
ไม่เอ่ยถึงเรื่องการขอแต่งงานอย่างที่ตั้งใจไว้

“ชูชีเข้าใจคะ แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่ล่ะคะ”

“ผม...ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน”

“งั้นชูชีจะรอที่รักนะคะ”

“ชูชี คือ...” ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองจะไม่มีการผูกมัด
ใดๆ เป็นความพอใจของแต่ละฝ่าย อาจลงเอยด้วยการเลิกกันในอีก
ไม่ช้าก็เป็นได้ แต่เขาก็คิดว่าคงไม่ยุติธรรมกับเธอ ถ้าเขาเลือกปกปิด
ความจริง บางทีคงต้องแจ้งถึงเรื่องการแต่งงาน ที่ยังไม่รู้ว่าใครคนไหน
ที่จะมาเป็นเจ้าสาว และคงไม่ใช่เธอ

“อ้าอิงอีกแล้ว ที่รักไม่เคยเป็นแบบนี้ี่คะ”

“โอเค คือ ผมไม่อยากให้ชูชีรอผ...” ยังไม่ทันจะเอ่ยจบ เสียงหัวเราะ

พูดเป็นภาษาอังกฤษก็ดังแทรกมาตามสาย แปลได้ประมาณว่า ที่รัก
คุยกับใครอยู่ มาสนุกกันต่อดีกว่า

แล้วก็เหมือนผู้ชายคนนั้นจะพูดอะไรต่อ แต่จู่ๆ ก็เงียบไปดื้อๆ

“เอ่อ คือ วันนี้เพื่อนๆ มาเลี้ยงปาร์ตี้ที่ห้องพักซูชีนะคะ ทอมมี
เพื่อนที่บริษัทเลยมาแกล้งเล่น น่ารักจริง”

คณินจับได้ถึงการตะกุกตะกักและความร้อนรนในน้ำเสียง
ของอีกฝ่าย รู้ได้ทันทีว่าอีกฝ่ายพูดไม่จริง รวมถึงไม่ได้ยินเสียงอีกทีก็
ครั้นตรงของงานปาร์ตี้เลยสักนิดเดียว บางทีสิ่งนี้อาจทำให้เขาตัดสินใจ
อะไรได้ง่ายขึ้น

แต่ก็ไม่นึกแปลกใจนักกับสิ่งที่เกิดขึ้น สาริศาแสดงออกชัดเจนว่า
เป็นสาวหัวสมัยใหม่มาแต่ไหนแต่ไร โดยเฉพาะรสนิยมทางเพศ

อุบัติเหตุบนทางหลวงเป็นเหตุให้เขาต้องไปนอนโรงพยาบาล
แล้วก็ได้รู้จักสาริศาโดยบังเอิญ เมื่อเธอมาเยี่ยมเพื่อนแต่เข้าห้องผิด
มาเข้าห้องเขา ผ่านไปแค่สองวันหลังจากนั้น เขากับเธอก็มีความสัมพันธ์
กันในห้องน้ำของโรงพยาบาล ทั้งที่ขาของเขายังไม่หายดีด้วยซ้ำ

เรื่องบนเตียงของสาริศาบ่งบอกถึงรสนิยมทางเพศที่โลดโผน
ของเธอได้ดี หญิงสาวเรียกร้องจากเขามากยิ่งกว่าเขาเรียกร้องจากเธอ
ด้วยซ้ำ ช่วงแรกๆ เขาตะลึงและตื่นเตนกับความกล้าหาญชาญชัย
ของเธอ แต่นานวันเข้าก็เริ่มคุ้นเคยจนเกือบเข้าข่ายชินชาในบางครั้ง
และบางทีก็คิดว่าผู้หญิงที่ซ่าของเรื่องทางเพศมากเกินไป ชำนาญไปเสีย
ทุกอย่าง เจนโลกไปนิด ก็ทำให้ความเบื่อหน่ายมาเยี่ยมเยือนได้มาก
ทีเดียว

“คุณไม่เชื่อซูชีหรือคะ ที่รัก” น้ำเสียงปลายสายแทรกความ
ร้อนใจ

“ไม่ใช่แบบนั้น เพียงแต่ผมแค่อยากจะบอกว่า ที่ผ่านมามผม
ก็ไม่ได้ซื่อสัตย์กับซูชีคนเดียวเหมือนกัน” คณินคิดว่าถึงเวลาที่ควรพูด

ความจริงกันดีกว่า อย่างน้อยก็อยากให้ทั้งสองจากกันด้วยดี เป็นเพื่อนกันต่อไป

สาริศานิ่งเงียบไปหลายอึดใจ “ทำไมคุณถึงมาบอกชูชีแบบนั้นล่ะคะ” ความหวาดระแวงเจือในน้ำเสียง

เจ้าหล่อนฉลาดเหมือนอย่างเคย สมกับที่ได้รับทุนไปศึกษาต่อปริญญาโทที่นั่น สาริศาคงจับได้ถึงสัญญาณความเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นในไม่ช้า เพราะไม่มีผู้ชายคนไหนจะมาประกาศกับผู้หญิงของตัวเองหรือกว่าเขาแอบนอกใจเธอถ้าไม่ใช่เพราะจนหนทาง หรือ... ต้องการขอบอกเลิก

“คือ ผม...”

“ที่รักคะ มันไม่มีอะไรจริงๆ นะคะ คุณต้องเชื่อชูชีนะ ชูชีเชื่อสัตย์กับคุณจริงๆ ทอมมีเป็นแค่เพื่อน” สาริศายื่นกราน

คณินถอนหายใจเบาๆ “โอเค ผมเข้าใจ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้นนะครับชูชี”

“แล้วปัญหามันคืออะไร ชูชีจะไปหมดแล้ว”

“ผม...ต้องแต่งงาน” เขาตอบออกไปในที่สุด

“แต่งงาน! อะไรกัน คุณจะแต่งงานกับใคร แล้วทำไมถึงได้เร็วแบบนี้ มันเกิดอะไรคะ” น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความกังขาเจือความสับสน

“มันเป็นเหตุจำเป็น แม่ขอให้ผมรีบแต่งงาน เพราะเราอาจต้องจัดงานศพให้พ่อผมในเร็ววันนี้ และงานศพท่านต้องมีสละไ้” คณินอธิบายเสียงจริงจัง

“นี่มันเหตุผลอะไรกันคะเนี่ย”

“มันเป็นธรรมเนียมของคนจีนนะครับ แล้วผมก็ต้องทำตามที่แม่ขอรับรอง”

สาริศานิ่งงันไปหลายวินาที “หวังว่าคงไม่ใช่ข้ออ้างที่คุณจะมาขอเลิกชูชีหรือกนะคะ” คราวนี้เธอพูดอย่างไม่พอใจ

“ผมไม่เอาอาการป่วยของพ่อมาเป็นข้ออ้างเล็กกับผู้หญิงหรอก”

“หมายความว่า คุณอยากจบเรื่องของเราแล้วใช่ไหมคะ”

คณินถอนหายใจเบาๆ “ผมก็ไม่ได้อยากให้มันเป็นแบบนั้น แต่ผมมีภาระหน้าที่ของความเป็นลูก หวังว่าคุณคงเข้าใจผมนะซูซี่”

ปลายสายทำเสียงหยั่นๆ ขึ้นจุกก่อนถามกลับ “หวังว่าที่เจ้าสาวของคุณคงเอาเพลย์บอยตัวพ่อของคุณอยู่นะคะ”

อย่างน้อยก็โล่งใจที่สาริศามีความหยิ่งในศักดิ์ศรีมากพอตัว จนเลือกจะประชดประชันเขากลับด้วยน้ำเสียงหมางเมิน แทนการโวยวายและวิงวอน เป็นไปตามข้อตกลงที่ต่างเคยวางไว้ว่า ใครคนหนึ่งมีสิทธิ์บอกเลิกอีกฝ่ายโดยจะไม่มีการพุ่มพวยใดๆ

“โอเคค่ะ ถ้าอย่างนั้นซูซี่ก็คงไม่มีอะไรจะพูดกับคุณแล้ว ขอให้คุณโชคดีกับชีวิตแต่งงานแล้วกันค่ะ”

“ขอบคุณสำหรับเรื่องราวที่ผ่านมาจนกระทั่ง เทกแคร์นะคะ...”
เขายังพูดไม่จบประโยค ปลายสายก็กดวางไปแล้ว

ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ เป็นครั้งแรกที่สาริศาหมางเมินกับเขาแบบไม่เหลือเยื่อใย แต่ก็คิดว่าดีแล้วที่เป็นเช่นนั้น เพราะเขาจะได้ไม่ต้องรู้สึกผิดมากนัก

เขาปิดความคิดเรื่องสาริศาทิ้งไป เพื่อครุ่นคิดถึงปัญหาที่กำลังเผชิญ การกักการหาเจ้าสาวโดยตัวนยังไม่สัมฤทธิ์ผล เขาเอนกายพิงพนักโซฟา เหลือบมองพยาบาลสาวรุ่นตรงเคาน์เตอร์ หน้าตาถึงไม่ได้สวยเด่น แต่ก็น่ารักจิ้มลิ้ม เจ้าหล่อนส่งยิ้มเยียงอายมาให้

คงจะบ้าเกินไป ถ้าเดินเข้าไปหาเธอแล้วพูด เราจะแต่งงานกันโดยเร็วที่สุดได้ไหม

มันใจเลยว่าใบหน้าของพยาบาลสาวรุ่นคงจะเปลี่ยนจากยิ้มขวยเขินเป็นบึ้งตึง เฟลอๆ อาจเอาเครื่องวัดความดันในมือของเธอ ยัดปากเขาก็ได้

คณินลุกขึ้นอย่างปลงๆ แกมขำ คงเลี้ยงไม่ได้แล้วกระมังที่
จะต้องให้มารดาหาภรรยาโดยด่วนให้ เพราะในช่วงเวลาจำกัดแบบนี้
เขาคงไม่อาจหาเจ้าสาวได้ทัน

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่าสุดท้ายเพลย์บอยอย่างเขาต้องสิ้นลายกลายเป็น
เป็นแมวที่หาเมียเองไม่เป็น

มารดาของคณินนั่งอยู่ในห้องพักรู้ป่วยกับสามีตามลำพัง
ด้วยบุตรชายคนโตและบุตรสาวคนเล็กต้องกลับไปดูแลบริษัทกิจการกริ
แทนบิดา ส่วนบุตรสาวคนโตและคนรอง จะมาเยี่ยมบิดาในช่วงเย็น

นางตัดสินใจโทร. หาแม่สื่อคนดังแห่งเยาวราช ที่จับคู่หนุ่มสาว
ตระกูลนั้นกับตระกูลนี้ในย่านเยาวราชมาร่วมหลายสิบปี ได้ทองคำเป็น
ค่าตอบแทนจากการจับคู่จนสำเร็จมาหลายสิบบาท แต่หลังๆ เปลี่ยน
อาชีพไปขายเต้าทิ้งร้อนและเย็นแทน เพราะสมัยนี้ไม่ค่อยมีลูกหลาน
คนจีนนิยมชมชอบการไปดูตัว ส่วนใหญ่จะคบหากันเองเสียมากกว่า

“ขอบใจนะ เดี่ยวถ้าอาซิมคุยกับเมียเสียเป้งสำเร็จ อ้าวจะให้
สร้อยทองอาซิมเส้นโตๆ เลย” นางชกเค็งพูดกับปลายสายก่อนจะวาง
สาย และเฝ้ารออีกฝ่ายติดต่อกลับมาอย่างใจจดใจจ่อ

ระหว่างนั่งรอก็พยายามนึกถึงบุตรสาวของเจ้าของร้านกิฟต์ชอป
แฮปปี้ พอจะรู้ว่าเสียเป้งเจ้าของร้านเป็นมาเฟียในแก๊งเหี้ยมแดงด้วย
เหมือนกัน แต่นางไม่ค่อยรู้จักมักคุ้นกับครอบครัวนี้เท่าไรนัก

เมื่อสักครู่แม่สื่อบอกว่า บุตรสาวของเสียเป้ง หน้าตารูปร่างใช้ได้
เพ็ญเรือนปรีญญาตรีมาไม่นาน สุภาพและครอบครัวผ่าน ที่สำคัญเกิด
ปีมะเส็ง เข้ากันได้ดีกับคณินที่เกิดปีวอกเขียวแหละ

จำได้ว่าน่าจะเคยเห็นลูกสาวบ้านนั้นในงานแต่งงานของลูกสาว
คนรองของนาง แต่นั่นก็นานหลายปีมาแล้ว เห็นแม่สื่อบอกว่าลูกสาว
ละม้ายคล้ายภรรยาของเสียเป้ง แปลว่าลูกสาวก็ต้องสวยไม่ต่างจาก

มารดา

หวังว่าครอบครัวนั้นจะตอบตกลงการเป็นทองแผ่นเดียวกัน เพราะเท่าที่มองแล้ว ก็มีแต่ลูกสาวของเสียเบ่งที่เหมาะสมจะเป็นภรรยา ของคนในในทุกด้าน และแล้วเสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์เคลื่อนที่ก็ดังขึ้น ในที่สุด

“อะไรนะ! ไม่มีทาง มุกไม่มีทางแต่งงานกับลูกชายบ้านนั้น เด็ดขาด” มนสิชาโผล่ออกมาเสียงดัง ขณะนั่งรับประทานอาหารเช้า กับบิดามารดา พี่ชายยังไม่กลับ ส่วนแกะตัวอย่างแพนธีราก็ไปนั่งกินข้าว อย่างเดียวดายในห้องครัว

“อามุก ทำไมคิดอะไรโง่ๆ แบบนี้ รู้มั้ยบ้านเสียเสียงรวยแค่ไหน มีเงินสดในบัญชีไม่รู้เท่าไร ที่ดินอีกเพียบ ป้าบอกได้เลยว่าในบรรดา เศรษฐีคนไทยเชื้อสายจีน รับรองมีชื่อเสียเสียงดีอันดับแน่ๆ” เสียเบ่ง พยายามหวานล้อมลูกสาว ขณะคืบกับข้าวบนโต๊ะ

“นั่นสิ อามุก ต้องเชื่อป้ากับม้ารู้อยู่ คราวนี้ลูกสบายไปทั้งชาติ แน่ ถ้าได้แต่งงานกับลูกชายคนเดียวของเสียเบ่ง” ภรรยาของเสียเบ่ง เสริมอย่างกระตือรือร้น คำความงามของนางยังคงอยู่ และนางก็ถ่ายทอดความงามแบบสาวหมวยให้บุตรสาวที่นางรักดังดวงใจ

“ไม่เอา มุกไม่เคยเห็นหน้าลูกชายบ้านโน้น แถมมีแต่ข่าวว่าเจ้าชู้ สุดๆ ที่สำคัญป้ากับม้ารู้อยู่ ว่าอาคิมอะไรเนี่ยเคยเกิดอุบัติเหตุรถคว่ำ ที่อเมริกา ลือกันว่าเดินขากะเผลกด้วย ยี้ มุกไม่เอาหรอกมีผิวขาวเป้” มนสิชาทำหน้าที่ขะแยงอย่างเอาจริงเอาจัง

“ข่าวนั้นมันตั้งแต่ปีที่แล้ว ป่านนี้กลับมาเดินปกติแล้วมั้ง” ชายสูงวัย ริมเสริม

“ป้ารู้ได้ไง เพื่อเขาขากะเผลกตลอดชีวิต มุกไม่ต้องมีผิวขาว เหม่ออายเขาไปทั่วแน่” สาวหน้าหมวยทำหน้าที่แฉอย่างกับม้าหมากรุก

ใช้ซ้อนซ้อนเข้าในจานไปมา รวากับไม่มีความอยากอาหารแม้แต่
น้อย

“ถึงขาเป่ ลื้อก็ต้องแต่งงานกับอาคิมคนนี้ เพราะอีรวยมาก
ที่สำคัญก็ต้องมาเป็นหัวหน้าแก๊งเหี้ยวแดงแทนพ่ออี ถ้าบ้านเราดองกับ
บ้านอี อย่างน้อยอีก็ต้องเห็นแก่พวกเรา ยอมล้มเลิกความคิดเรื่องการ
ปิดบ่อนการพนันใหญ่แน่ๆ” ชายสูงวัยพูดเสียงจริงจัง

“ทำไมป้าต้องสนใจเรื่องการปิดบ่อนด้วย ในเมื่อบ้านเรามี
กิจการขายส่งกิปต์ชอบไปใหญ่โต ถึงป้าไม่ต้องเปิดบ่อน เราก็รวยจนไม่รู้
จะเอาเงินไปทำอะไรแล้ว”

สองสามีภรรยา มองหน้ากันอย่างละหี่ยใจ

“อามูก ลื้อฟังป้านะ รู้มั๊ยทุกวันนี้ที่เราอยู่กันอย่างสุขสบาย
ก็เพราะรายได้ค่าต่งจากบ่อนที่ป้าเปิด ไร่ร้านกิปต์ชอบสแปปี้ก็เหมือนกัน
เราเปิดให้ดูก็เห็นว่าเรามีการค้า แต่จริงๆ ป้าขาดทุนกับมันป็นปีทุกเดือน
รถเบนซ์ของอาชิต รถออดี้ของลื้อ หรือกระเป๋าหิ้วตึงตึงของ
อาห่ม่าลื้อไม่รู้ก็ลืบไป ก็มาจากเงินค่าต่งในบ่อนป้าทั้งนั้น ถ้าเราไม่มี
รายได้จากค่าต่ง บ้านเราชี้แจงแก่แน่ๆ”

“ทำมาเป็นว่าอีชั่วอีกระเป่าหิ้วตึงตึงไม่รู้ก็ลืบไป แล้วลื้อละ
นึกว่าอีไม่รู้เหอว่าลื้อเลี้ยงอีหนูไว้กี่คน เดือนๆ หนึ่งหมดไปกับอีหนู
พวกนี้เป็นล้าน ที่อย่างนี้ไม่พูด” ภรรยาแตกดันพร้อมทำตาเขียวใส

“ชี้ชั่วดำ มีที่ไหนกัน” เสี่ยเบ้งหลบตาอย่างมีพิรุณ เพราะทุกวันนี้
ยังไม่อาจทิ้งความเจ้าชู้ที่ติดนิสัยมาตั้งแต่วัยหนุ่มได้

“แล้วป้ากับม๊าไม่ด่าเรื่องเสียชิตชอบไปเข้าบ่อนบ้างหรือไง อย่าง
วันนี้กลับดึกๆ ดื่นๆ อิกแล้ว สงสัยก็ไปเข้าบ่อนอีกนั่นแหละ ผลาญหนัก
ยิ่งกว่าใคร แต่มุกต้องมารับเคราะห์ด้วยการแต่งงานกับคนขาเป่” มนสิชา
บ่นอย่างอึดอันตันใจ

“ลื้ออย่าพูดอย่างนี้นะ อาชิตเป็นพี่ชาย ยังไงลื้อก็ต้องให้ความ

เคารพื่อ” เสียเบ่งบุตรสาวเสียเข็ม จนมนสิชาเฝ้าปากอย่างแค้นใจ แต่ไม่กล้าโต้แย้ง ใครๆ ก็รู้ว่า บิดารักบุตรชายคนโตยิ่งกว่าแก้วตาดวงใจ ใครแต่ก็ไม่ได้ทำจะเถียงแทนทันที

“นั่นสิ อามุก อย่าไปว่าเสียแบบนั้น” หญิงสูงวัยเสริมขึ้นบ้าง ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล รวากับต้องการคลี่คลายบรรยากาศที่เริ่มตึงเครียด ระหว่างสามีกับบุตรสาว

มนสิชาพ่นลมหายใจอย่างกระพืดกระพืด น้อยใจที่บิดารักบุตรชายคนโตอย่างออกนอกหน้าเกินเหตุ ด้านมารดานั้นรักหล่อน ไม่ได้น้อยไปกว่าบุตรชายก็จริง แต่ท่านก็เกรงอกเกรงใจสามี ไม่กล้าตำหนิติเตียนลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของตระกูลสักคำเดียว

หล่อนเกลียดนักเชียวที่ครอบครัวคนจีนต้องเห็นลูกชายคนโตเป็นอย่างกับเทวดา ตั้งแต่จำความได้ ไม่เคยเห็นบิดามารดาหรือใครในบ้านกล้าดุดมขิดสักครั้งเดียว เขาได้รับการตามใจพะเน้าพะนอมากกว่าหล่อนไม่รู้เท่า แม้แต่หมดเงินไปเป็นล้านๆ กับการเล่นการพนันในบ่อนตัวเอง บิดาก็ไม่กล้าด่าว่าสักแอะ มีเพียงมารดาที่แอบมาบ่นให้ฟังในบางครั้ง

“แต่มุกไม่อยากแต่งงานกับผู้ชายคนนั้น” หญิงสาวเอ่ย

“ไม่ได้ ยังไงก็ต้องแต่ง หม่อม้าลื้อตกลงกับเมียเสียสิ่งไปแล้ว บ้านนั้นจะต้องมีสะใภ้ในงานศพของเสียสิ่ง” บิดาพูดเสียงแข็งอย่างเด็ดขาด บุตรสาวจึงลุกขึ้นพรวด สะบัดหน้าพริ้ว วิ่งขึ้นบันไดไปชั้นบน

“ลื้อต้องคุยกับอามุกอีกทีนะ ให้ลูกเข้าใจที่เราทำแบบนี้” เขาหันไปบอกเสียงจริงจังกับภรรยา

นางจึงพยักหน้า สีหน้าเคร่งเครียดไม่แพ้สามี

ตรงหน้าประตูห้องครัว แพนธีร่ายนหลบมุมอยู่หลังกำแพง ได้ยินการสนทนาทั้งหมดโดยไม่ได้ตั้งใจ จากนั้นก็ยกไหลงไม่ยี่หระ เรื่องของคนในครอบครัวไม่ใช่เรื่องของหล่อน ไม่ว่าจะเรื่องการเปิดปิดบ่อน

สถานการณ์เงินที่ง่อนแง่น หรือแม้แต่การที่মনสิชาจะต้องแต่งงานกับ
คนเขาเป็ก็ตาม

แพนธีรสาวทำเดินออกจากห้องครัว เมื่อเดินผ่านโต๊ะกินข้าว
บิดาก็กัก

“อาแพน พรุ่งนี้ป้าต้องไปกินโต๊ะแชร์ ไปกับป้านะ”

“ไม่ว่าง มีนัดกับเพื่อน” แพนธีรสาวตอบเสียงเรียบเฉย แล้วก็ไม่มี
ทางยอมไปกินโต๊ะแชร์กับบิดาเด็ดขาด รู้ว่าท่านอยากจะพาหล่อนไป
ให้เสียแก่ๆ หน้าตาเต้าหู้ยี้คนหนึ่งดูตัว และทั้งหมดก็เป็นแผนการของ
หญิงสูงวัยที่กำลังปรายตามองหล่อนอย่างดูแคลนในขณะนี้

“อาแพน ทำไมลือลือแบบนี้” เสี้ยเป้งพูดอย่างจุนเจียว

สาวร่างบอบบาง ผิวไม่ได้ขาวจัดเหมือนมนสิชา หน้าตาคมขำ
ก็ผิดแผกไปจากใบหน้าหมวยๆ ของน้องสาวต่างมารดา ยักไหล่และสาวทำ
สวบๆ ตรงขึ้นบันได

“เยอหยิ่ง จ่องหอง อวดดี แกะดำ” ภรรยาเสี้ยเป้งเค้นเสียงลอด
ไรวัง ปรายตามองเด็กสาวที่เดินเซดขึ้นบันไดไปด้วยความเกลียดชัง

“พอแล้วน่า จะดำทำไม ปวดหัวฉิบเป้ง มันก็ลูกเหมือนกัน”

“แต่มันไม่ใช่ลูกอ้าว แถมสันดานแยๆ แบบนี้ ไปอยู่ที่ไหนก็มีแต่
คนเกลียดจะบอกให้ ว่างๆ เสี้ยสั่งสอนลูกสาวเสี้ยบ้างนะ”

เสี้ยเป้งหายใจพืดพืดราวกับเปื้อนนายสถานการณ์ซ้ำๆ ซากๆ
เต็มแก่

**มนสิชาเพ่งมองผู้ชายในรูปถ่าย เห็นใบหน้าของเขาไม่ชัดนัก
แสงในภาพค่อนข้างมืด**

“ทำไมภาพไม่ชัดเลย” หล่อนบ่นกับผู้ชายร่างสันทัดที่นั่งอยู่ฝั่ง
ตรงข้ามของโต๊ะ ในร้านติ่มซำก๊วยเจ๋งที่มีชื่อบนถนนเยาวราช

“พอดีแฟลชหมด”

สาวหน้าหมวยปรายตามองคนตรงข้ามอย่างระอา หมอนี่คือคนที่หล่อนว่าจ้างให้ถ่ายภาพของคณินมาให้หน่อย แต่ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย ถ่ายภาพแค่นี้ก็ไม่ชัด เห็นแค่ว่าผู้ชายในภาพที่สวมชุดสูทสีเข้มดูสูงใหญ่ แต่ใบหน้ามัวเกินไปกำลังเดินออกมาจากโรงแรมโซนาทาวร์นบางกอก

“แล้วหน้าตาเขาดีมัย” มนสิชาถาม

“ดูไกลๆ ก็โอนะ”

หล่อนถอนหายใจดังพรีด “แล้วถ้าดูใกล้ๆ ละ”

“มันไกลแล้วก็มีดด้วย แต่ก็คิดว่าน่าจะโอเค” ชายหนุ่มตอบเสียงยานคางเล็กน้อย

“เอ็ง! เดินหาเป่หรือเปล่า” หล่อนจดจ่อรอฟังคำตอบ

“เป่” อีกฝ่ายตอบสั้นๆ

“ตายแล้ว ขาเป่จริงๆ ด้วย” หญิงสาวบ่นมึนงำอย่างขะเขย่ง ถ้าถูกบังคับให้แต่งงานกับคนพิการ ยอมก๊ัดลั่นตายเสียดีกว่า

“แล้วจะเอายังไงต่อ” หนุ่มร่างสันทัดถาม

“คุณต้องหาทางถ่ายรูปผู้ชายคนนั้นมาใหม่ ที่มันชัดกว่านี้ ไม่อย่างนั้นมันใช้การไม่ได้ เพราะคุณจะต้องเอามันทำอะไรบางอย่าง”

คู่สนทนาหน้ามัว “คุณจะให้ผมไปทำอะไร”

มนสิชายิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์ ขณะหยิบรูปภาพอีกใบส่งให้ชายหนุ่มจึงรับไปด้วยสีหน้าเป็นคำถามอีกครั้ง

“ฉันจะให้คุณทำ...” มนสิชาลดเสียงเบาลงราวกับกลัวใครจะบังเอิญได้ยินสิ่งที่ตัวเองพูด

ช่วงเช้าของวันอังคาร นางชกเค็งรีบไปรับซินแสวังมาที่บ้าน หมอคูซื่อดังที่ไม่มีคนในเยาวราชคนไหนไม่รู้จัก มาเพียสืบทอดแก๊งในเยาวราชต่างให้ความนับถืออย่างมาก โดยเฉพาะสามีของนางมักไป

ปรึกษาหารือตรวจดวงชะตาอยู่บ่อยครั้ง

นางขอให้ชายชราวัยเจ็ดสิบต้นๆ มีหนวดเครายาวสีขาว มาตรวจดูหลักดวงจ้ยในการจัดห้องหอให้แก่ลูกชายกับว่าที่ลูกสะใภ้ เพื่อให้ชีวิตคู่ของทั้งสองยืนยาวจนแก่เฒ่า ลูกหลานเต็มบ้าน

สามีของนางอาการทรุดลงทุกที และคิดว่าคงจะต้องถอดเครื่องช่วยหายใจออกภายในสัปดาห์นี้ ทุกอย่างจึงต้องเตรียมการอย่างเร่งรีบ ไม่ว่าจะเป็นการจัดห้องหอและพิธีแต่งงาน

“ประตูห้องนอนต้องบานใหญ่กว่านี้ ผัวเมียเดินเข้าออกจะได้ไม่ชนหรือปะทะกัน เพียงให้วางชุดผ้านั่งผั่งนี้ จะได้ไม่โดนแสงอาทิตย์ ตอนเช้าโดยตรง ชีวิตคู่จะได้ไม่ร้อนจำเหมือนดวงอาทิตย์ ห้ามติดกระจกตรงหัวเตียงเด็ดขาด จะทำให้ชีวิตคู่ไม่ราบรื่น” ชินแสง่วงลูบเคราไปพลางก็พูดไปพลาง

“แล้วซินแสงว่าอาลูกชายอ้าวกับอาว่าที่ลูกสะใภ้ดวงชะตาเข้ากันได้ดีมั๊ย” นางชกเค้งถามขณะพาซินแสงเดินตรงไปยังลิฟต์ของบ้าน

ชายชราที่มีสีหน้าครุ่นคิดก่อนตอบ “วันเดือนปีเกิดที่ล้อเอามาให้อ้วตรวจดูแล้ว”

“แล้วดวงเข้ากันได้มั๊ย” นางถามอย่างกระตือรือร้น

ซินแสง่วงลูบเคราตัวเองอีกครา “วอกมะเส็ง คู่ครอง ก็ต้องจิตเหมือนดังคิด ความรัก เท่าฝา เป็นคู่ทุกข์ คู่ยาก ร่วมกันมา จวบชีवालีนสลาย วายวาวง”

ใบหน้าของหญิงสูงวัยเปื้อนยิ้มน้อยๆ ทันควัน “แปลว่าคู่นี้เป็นคู่แท้ใช่มั๊ยคะ ชินแสง”

คู่สนทนายิ้มมุมปากเพียงเล็กน้อย “ดอกไม้สดไม่อาจหนีความโรยราได้ฉันใด คนเราก็ไม่อาจหนีพรหมลิขิตได้ฉันนั้น”

ชายชราฝากถ้อยคำแฝงนัยทิ้งท้ายไว้แค่นั้น ก่อนจะก้าวขึ้นรถเบนซ์คันหรูที่นางชกเค้งจัดเตรียมไว้รับส่งซินแสง่วง

“อาคิมคงจะได้เมย์ที่เป็นเนื้อคู่ของตัวเองจริงๆ” หญิงสูงวัยพิมพ์ และหันหลังเดินเข้าไปในอาคารพาณิชย์สามห้องติดกันที่ตั้งอยู่ริมถนน ไม่ห่างจากถนนเยาวราช

พลันสายตาก็สะดุดกับซองสีน้ำตาลส่งแบบอีเอ็มเอสที่วางอยู่บนโต๊ะในบ้าน เลยหยิบขึ้นมาดู หน้าซองจำหน่ายว่า กรุณาส่ง นางชกเค็ง ลีลาวิโรจน์วงศ์

นางค่อยๆ แกะซองสีน้ำตาล พบรูปถ่ายในซองสองรูป จึงหยิบออกมา

“ไฉ่หย่า!”

นางอุทานเสียงหลงและเบิกตากว้างด้วยความตกใจ ยกมือข้างหนึ่งขึ้นทาบอก จ้องมองภาพเปลือยของสองหนุ่มสาวบนเตียงที่อยู่ในท่วงท่าฟุ้งซ่านที่กำลังทำมีความสัมพันธ์กันอย่างลึกซึ้ง และชายหนุ่มในภาพก็คือ...

4

จริงครับ???

ทางด้านเสียเป้ง เจ้าของร้านกิฟต์ชอปแฮปปี้ ก็ร้องอุทาน
เสียงหลงไม่ต่างกัน เมื่อเปิดช่องสีน้ำตาลส่งแบบอีเอ็มเอสมาถึงบ้าน
ขณะนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นกับสมาชิกในครอบครัว

“ไ้อ้หยา!”

“เกิดอะไรขึ้นเสีย อ้าวดูหน่อยสิ” ภรรยาขมวดคิ้วพลางยื่นมือไป
หยิบรูปภาพในมือของสามีมา

ขณะนั้นไม่มีใครสังเกตเห็นแวตาวีบว็บเป็นประกายของมนสิชา

“ไ้อ้หยา!” หญิงสูงวัยร้องอุทานและยกมือขึ้นทาบอก “ตายห่า
แล้ว บัดสีบัดเถลิงฉิบหาย!”

“ภาพอะไรครับม้า” มนชิตถามอย่างอยากรู้อยากเห็น ยื่นมือ
ไปคว้ารูปภาพในมือมารดามาบ้าง แต่เจ้าของใบหน้าแป้นเล็กน้อย
ไหนกแก้มสูงตักหนอย มีปฏิกิริยาทันที

แนวกรามของมนชิตบดแน่นเป็นสันนูน ประกายนัยน์ตาฉายแสง
กล้าแห่งความโกรธ

“ดูอะไรกันใหญ่เลย มุกดูบ้างสิ” มนสิชาทำที่เป็นดังภาพมาจาก
มือพี่ชาย ก่อนจะเบิกตากว้าง อ้าปากหวนน้อยๆ อย่างแนบเนียน
“ตายแล้ว นี่แพนไปนอนกับผู้ชายที่ไหนกันเนี่ย ภาพน่าเกลียดมาก”

เจ้าตัวทำเสียงสูงปรี๊ดในคำสุดท้าย

“ผู้ชายในรูปเป็นใคร เสีย อ้าวคูนๆ มากเลย”

เสียงเบ้งยังมีอาการกระพืดกระเฟียด “ก็จะใครละ นี่มันลูกชายเสียเส็งไง”

“ฮ้า แล้วอีฉันนอกคอกไปนอนกับลูกชายเสียเส็งได้ยังไง” ภรรยาของชายสูงวัยมีสีหน้าเจ็บใจอย่างเห็นได้ชัด

“อาแพนอยู่ไหน อาแพนนน!” ชายสูงวัยตะโกนเรียกลูกสาวดั่งก้องบ้าน ใบหน้าแดงจัด นัยน์ตาดมิงมิง ท่าทางไม่ต่างจากเทพเจ้าแห่งความโกรธเกรี้ยวกำลังบันดาลโทสะครั้งยิ่งใหญ่

สิบนาที่ถัดมา แพนธีราก็มาเฝ้าอยู่ตรงหน้าคนทั้งสี่ด้วยหน้าตาบอบกบฏไม่รับ บิดาให้คนไปตามในห้องสามครั้งสามครา เลยจำต้องลงมา

“ป้าให้คนไปตามลื้อตั้งหลายครั้ง ทำไมเพิ่งลงมา” เสียงเบ้งถามเสียงห้วนจัด

“อาบน้ำอยู่” แพนธีราตอบเสียงเฉยชา หน้าตาหมองเมินตามแบบฉบับ

“เย่อหยิ่ง จองหอง งานการไม่ทำ แล้วก็แรดเหมือนแม่ฉันไม่มีผิด” ภรรยาเสียงเบ้งพูดขึ้นลอยๆ เสียงไม่ดังนัก แต่ก็ได้ยินกันไปทั้งห้อง

แพนธีราตาถูกกร้าวทันที “อย่ามาว่าแม่ฉันนะ”

“ทำไมจะว่าไม่ได้ ก็แม่ลื้อมันแรดจริงๆ ไปเที่ยวนอนกับผู้ชายที่มีเมียแล้ว พอมีลูกก็ทิ้งลูกไปหาผัวใหม่ ลื้อก็สันดานเหมือนแม่ไม่มีผิด กล้าดียังไงมาแย่งคนของลูกสาวอ้าว” นางด่าอย่างไม่คิดยั้ง นัยน์ตาเกรี้ยวกราดฟ่องถึงความโกรธ ความเกลียดชัง และเจ็บใจ

สาวเลือดผสมไทยจีนโกรธจัด โหนกแก้มแดงก่ำ “ถ้าอย่างนั้นคุณก็คงแรดไม่ต่างกัน เพราะคุณก็นอนกับป้าตอนที่ยังอยู่กับเมียคนแรก”

แพนธีรายิ้มสะใจกับสีหน้าเหมือนจะกระอักเลือดของนาง ดีใจ

อย่างที่สุดที่ตัวโกวเคยเล่าเรื่องราวในอดีตเกี่ยวกับความเจ้าชู้ของบิดาให้ฟัง ถ้าเปรียบกับตัวเอกในวรรณคดี ก็ต้องยกตำแหน่งขุนแผนให้ท่านเลยละ

“อีน้องสรพิษ เลี้ยงไม่เชื่อง” หญิงสูงวัยแวดล้อมอย่างใกล้ชิด

“แกกล้าดียังไงมาว่าแม่ฉัน” มนสิชาแวดล้อม จ้องมองแผนธิราอย่างใกล้ชิดเช่นกัน มีเพียงมนสิชาที่ยังนั่งหน้าเคร่งเครียดเช่นเดิม

“พอๆ ปวดหัวฉิบเบ้ง ทะเลาะกันได้ทุกวัน” เสียเบ้งโพล่งขึ้นอย่างหงุดหงิด

“เสียเข้าข้างมันเหรือ มันว่าอ้วนนะ” ภรรยาโพล่งขึ้นอย่างเดือดดาล

ชายสูงวัยถอนหายใจดังเฮือก “เอาไว้จัดการทีหลังได้มัย ตอนนี้ มีเรื่องสำคัญกว่า อาแพน บอกป้าม่าสิว่าลื้อไปมีอะไรกับผู้ชายคนนี้ได้ยังงี้” เสียเบ้งยื่นรูปถ่ายให้บุตรสาว

นัยน์ตาโตเบิกกว้างทันที เมื่อจดสายตาไปยังภาพถ่าย ผู้หญิงที่อยู่ใต้ร่างผู้ชาย แลเห็นใบหน้าประมาณสองในสามส่วน แต่ก็รู้ทันทีว่าเป็นใบหน้าของหล่อน ส่วนผู้ชายในภาพเห็นแค่เสี้ยวหน้าด้านข้าง ทว่าก็ชัดเอการ

“แพน...ไม่รู้จักผู้ชายคนนี้” หล่อนบอกกับบิดาทันที

“ไม่รู้แล้วลื้อไปนอนกับอาคิม ลูกชายเสียเสิงได้ยังงี้” บิดาเค้นถาม

แผนธิราออกไปหลายจิตใจเมื่อทราบว่าคุณชายในภาพเป็นใคร จากนั้นก็หันไปสบสายตาทันที และเจ้าเล่ห์ของมนสิชา แล้วยังรู้ทันที่ว่านี่คงเป็นแผนการของแม่มดตัวลูกนั่นเอง ยายตัวแสบคงลงทุนจ้างคนทำภาพติดต่อนี้ เพราะไม่อยากแต่งงานกับคนเขาเป่ อย่างที่เจ้าตัวประกาศกร้าวในห้องกินข้าวเมื่อวันก่อน อยู่ร่วมบ้านกันมานาน ทำให้หล่อนรู้ว่ามนสิชาไม่ได้ร้ายกาจน้อยไปกว่ามารดาของเธอเลย

“ตอบไม่ถูกเลยสิ ก็เรตไ้ ลูกเฮี้ยมันกระฉอนมาแต่ไหนแต่ไร
จูบกับผู้ชายจนดังไปทั้งเยาวราชตั้งแต่ตอนสิบแปดก็ทำมาแล้ว ตอนนี้
จะนอนกับผู้ชายจนกระฉอนอีกสักรอบก็คงไม่แปลก” หญิงสูงวัยแดกดัน

เสียงเบ้งกตรึมฝีปากเข้าหากันทันที ใบหน้าเกรี้ยวกราดขึ้นกว่า
เดิม มองขึ้นไปอีกทางราวกับไม่อยากจะรับรู้ข้อเท็จจริงดังกล่าว

แพนธีราทั้งเจ็บปวดและสะใจ ไม่มีทางที่จะเสียอกเสียใจกับ
เรื่องราวเมื่อสี่ปีก่อน ที่หล่อนจงใจทำให้บิดาขายหน้าคนทั้งเยาวราชได้
สำเร็จอย่างงดงาม ตอนนั้นหล่อนอายุสิบแปดปี เป็นช่วงที่ดื้อดั่งและ
ก้าวร้าวจนบิดาเคยตบหน้าหันเพราะบันดาลโทสะอย่างกลั่นไม่อยู่ไม่รู้
กี่ครั้ง

ด้วยเหตุนี้เลยแก้แค้นบิดาด้วยการไปสมัครเข้าประกวดมิส
ไชนาทาวน์ที่มีการจัดขึ้นบนถนนเยาวราช ช่วงเทศกาลตรุษจีน เพื่อ
ให้บิดาเสียหน้า บุตรสาวนอกคอกของเสียงเบ้ง เจ้าของกิจการร้านขายส่ง
กิฟต์ชอปที่มีชื่อคนหนึ่งในลำเพ็ง เข้าประกวดมิสไชนาทาวน์ สวมชุด
กีเพ้ารัดรูป อวดเรียวยาวถึงโคนขา ให้นุ่มๆ น้ำลายหก

จำได้ว่าตอนนั้นบิดาโกรธหน้าดำหน้าแดง แต่ก็ยังไม่สะใจหล่อน
พอ เลยทำให้ท่านโกรธจนแทบตัดพ้อตัดลูก ด้วยการทำเรื่องอื้อฉาว
กับข่าวลือสะพัดไปทั่วเยาวราชว่า ในคำคืนการประกวดคืนนั้น รอง
มิสไชนาทาวน์อันดับที่สี่จูบกับผู้ชายคนหนึ่งข้างเวที

ผู้ชายร่างสูงใหญ่ หน้าตาดีที่โผล่มาตอนการประกวดรอบห้าคน
สุดท้าย และจืดจางมองหล่อนไม่วางตา...

“ไม่ต้องรู้เรื่องเก่า พอได้แล้ว อาแพนนี่มันเกิดอะไรขึ้น”
ท้ายประโยคเสียงเบ้งหันถามลูกสาว

แพนธีราจ้องมองคนทั้งสี่ ความเจ็บปวดของบิดาส่งความรู้สึก
ให้หล่อนมากทีเดียว เช่นเดียวกับความเจ็บแค้นและชิงชังของหญิงสูงวัย
ส่วนแวตากริธกริธยวสมหึงหวงของมนชิตมีแต่ความน่าขยะแขยง

และท้ายสุดแวตเจ้าเล่ห์แกมสะใจของมนสิชาที่หาแพะรับบาปแทนตัวเองได้

หลังจากชั่งน้ำหนักดูแล้ว คราวนี้หล่อนหมั่นได้มนสิชาที่สุดพอไม่ยากแต่งงานกับผู้ชายซาเป่ ก็วางแผนการสุดชั่ว ผันไปเถอะว่าหล่อนจะยอมตกหลุมง่าย ๆ

“นี่มันเป็นภาพตัดต่อ” แพนธีราโผล่ออกไป

“ทำไมตัดต่อเนียนจังเนอะ” มนสิชาแก้งพุดลอย ๆ

“นั่นสิ อาจเป็นภาพตัดต่อก็ได้” มนชิตรีบเสริม น้องสาวหน้าหมวยเลยลอบค้อน

“ก็คนตัดต่อมันเลวไป คิดเรื่องชั่ว ๆ ได้ คงลงทุนหามือตัดต่อแบบมืออาชีพ” แพนธีราแขวะพลางจ้องเขม็งไปยังมนสิชา

“พอ ๆ งานนี้ป้าคงต้องไปคุยกับทางนั้น” เสี้ยเป้งพุดอย่างหงุดหงิด

“จะจบยังงัยละเฮียคราวนี้ ลูกสาวนอกคอกของเฮียนี้เก่งจนฉันชุกเลย” ภรรยาของเสี้ยเป้งประตดประชันทั้งท้าย ก่อนจะลุกพรวดสะบัดพรีดออกไปจากห้อง

บรรยากาศตึงเครียดคอบอวลไปทั่วห้องนั่งเล่น จนต่างทยอยลุกออกไป เหลือเพียงเสี้ยเป้งกับมนชิที่นั่งหน้าทีวีไม่ต่างกัน

ชายสูงวัยต้องการลูกเขยอย่างคณินแน่นอนไม่ว่าจะต้องยกลูกสาวคนไหนให้ก็ตาม แต่เรื่องอื้อฉาวของบุตรสาวจากผู้หญิงอีกคนในอดีตอาจจะสร้างปัญหาได้ ทางครอบครัวทางนั้นอาจไม่ยอมรับลูกสะใภ้แบบนี้ และนั่นหมายถึงเขาอาจสูญเสียลูกเขยมหาเศรษฐีที่จะช่วยสนับสนุนฐานะทางครอบครัวของเขาให้มั่นคงยิ่งกว่าเดิม หรือเปลือยอาจจะมั่งคั่งกว่าเดิม ด้วยการได้คุมพื้นที่บ่อนการพนันแต่เพียงผู้เดียว

มั่นใจว่าถ้าคณินมาเป็นเขยเขา เรื่องธุรกิจเปิดบ่อนการพนันก็ไม่น่ามีปัญหา หนุมรุ่นใหม่อย่างคณินคงไม่มาสนใจจริงจังเรื่องบริหารงาน

ในแก๊งมาเฟียมากนัก และถ้าพ่อตาขอเรื่อง มีหรือลูกเขยจะไม่ตามใจ

“ป้าจะทำไม” มนชิตถามบิดาเสียงจริงจัง

“จะให้ทำไม” เรื่องบานปลายถึงขั้นนี้”

“แต่ผมว่าเป็นภาพตัดต่อนะ”

“ตัดต่อไม่ตัดต่อ เดี่ยวก็รู้กัน แต่ตอนนี้ป้าไม่ยอมเสียลูกเขย คนนี้ไป เสียเสียไม่อยู่แล้ว ลูกชายเสียเสียจะเป็นตัวช้อนาคตของครอบครัวเรา” เสียเบ้งตอบเสียงขรึม

“ป้าจะยกแพนให้มันเหรอ” มนชิตมีสีหน้าไม่พอใจนัก

“ถ้าอือเอา ป้าจะรีบใส่ตะกร้าล้างน้ำให้มันเลย แต่อือจะเอาเหรออาแพนชื่อเฒ่าขนาดไหน ลือก็รู้” ความกังวลฉายชัดในสีหน้า

“งั้นก็ไม่ต้องยกให้ก็จบ”

“ได้ที่ไหน งานนี้ป้าต้องได้อาคิมมาเป็นลูกเขยให้ได้” เสียเบ้งยื่นกรานหนักแน่น

“แต่...”

“พอแล้ว กลับไปดูแลบ่อนให้ป้าดีกว่า อาชิต เรื่องที่เหลือป้าจะค่อยๆ จัดการเอง”

มนชิตยังมีท่าทางขัดอกขัดใจ แต่ก็ลุกออกไปตามคำสั่งของบิดา

ณ ภัตตาคารจีนजूค्यूก็ ภายในห้องอาหารไพรเวตหัวสำหรับลูกค้าวีไอพี

โต๊ะกลมกลางห้องรายล้อมด้วยสมาชิกของสองครอบครัวที่นั่งประจันหน้ากัน ฝั่งหนึ่งประกอบด้วยนางชกเค็ง และคณิน ขณะที่อีกครอบครัว คือ เสียเบ้ง ภรรยา แพนนีรา และมนลืซา

มนลืซาจ้องมองหนุ่มหล่อตรงหน้าไม่ว่างตา ไม่อาจซ่อนแววชื่นชมไว้ได้ ยอมรับว่าตะลึงตั้งแต่เดินเข้ามาในห้อง แลเห็นลูกชายเสียเส็งนั่งเคียงข้างมารดา

หล่อนไม่คิดว่าตัวจริงของคณินจะหน้าตาดีระดับที่ทำให้สาว
ต้องเหลียวหลังและคงวิ่งเข้าหาแบบไม่ลังเลเพียงแค่เขาถักมือเรียก
มาดหนุ่มสำอางของเขาแฝงความเป็นผู้นำ เป็นตัวของตัวเอง และตั้งตึ่ง
ประกายวิบวับในแววตาคมปลาบของเขาพุ่งถึงความฉลาดเฉลียว
และแทบลืมเรื่องกิตติศัพท์ความเจ้าชู้ของเขาไปเลย

เฮ้อ แต่เสียดาบที่ดันมาหาเป้เสียนี้ มนสิขาคิดอย่างเสียดาย
ถ้าไม่ติดเรื่องเขาเป้ คงไม่ยกให้แพนธีร้ายๆ แบบนี้หรอก ผู้ชาย
หล่อเหลา มาดดี รวยขนาดนี้ ผู้หญิงคนไหนปล่อยไปก็โง่เต็มทน

“เอ่อ คือ ผมว่าน่าจะมีความเข้าใจผิดนะครับ” เสียเป้งพูดเข้า
ประเด็นอย่างไม่มีรอ

“นั่นสิคะ สงสัยจะมีการติดต่อภาพ ต้องมีคนไม่หวังดีกับพวกเรา
จริงมั้ยคะ คุณคิม” ภรรยาเสียเป้งรีบเสริมด้วยน้ำเสียงนอบน้อม

คณินมีสีหน้าเคร่งขรึมตลอดรายการ ยากจะบอกได้ว่าเขารู้สึก
อย่างไร หลายครั้งที่เขาจดยาตาไปยังแพนธีอย่างจริงจัง แวตา
เพ่งพินิจ ขณะอีกฝ่ายประสานสายตาด้วยเป็นครั้งคราว เห็นได้ชัดว่า
เจ้าหล่อนซ่อนความอึดอัดไว้อย่างมากมาย แม้ท่าทางภายนอกจะ
นิ่งเฉยระคนเย็นชาก็ตาม

ภรรยาของเสียเป้งหน้าเจ๋อไปเล็กน้อยเมื่อคณินไม่ได้ตอบปฏิเสธ
กลับในทันทีทันใด เลยเอออตอบเองเสียเลย “คุณคิมไม่ตอบ สงสัย
จะตัดต่อ”

“แต่ मुกว่าไม่ได้ติดต่อนะม้า” มนสิขาเสริมขึ้นบ้าง และลอบแบะ
ปากใส่พี่สาวต่างมารดา เมื่อแพนธีรำจ้องมองอย่างแค้นใจ

“อามุ ก๊อเงียบไปเลยนะ” มารดาเอ็ดบุตรสาวเบาๆ มนสิขาจึง
ยอมสงบปากสงบคำ แต่สีหน้าระริ่น

“เค้าแก่เนี้ยคิดว่าย้งไงครับ” เสียเป้งถามนางชกเค็งด้วยความ
สุภาพนอบน้อมเช่นกัน เรียกขานอีกฝ่ายด้วยความยกย่อง

นางชกเค็งยังมีสีหน้าลำบากใจ และตอบกลับว่า “คงต้องถามเด็กสองคนว่าภาพนี้มาได้ยังไง...อาคิม อธิบายให้พวกเราฟังที่ได้มัย” ประโยคหลังหันไปถามบุตรชาย

คณินยังไม่ทันจะเปิดปากตอบ เสียงเรียกเข้าจากมือถือก็ดังขึ้น เขาล้วงโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกจากกระเป๋าเสื้อ และเอ่ยว่า “ม้า ผมขอตัวไปคุยโทรศัพท์กับเพื่อนแป๊บหนึ่งนะ” จากนั้นก็บอกกับคนอื่นๆ บนโต๊ะอาหาร “ผมขอตัวไปคุยธุระสักครู่จะครับ”

จากนั้นหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่สวมสูทสีดำของอาร์มานีทั้งชุดทับเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดด้านในก็ลุกขึ้นช้าๆ ขณะกดรับสาย และก้าวออกไปจากห้องอาหารอย่างมาดมั่น จนทำให้ใครคนหนึ่งอ้าปากค้าง นั่นก็คือ มนสิขานั่นเอง

ท่าเดินของเขาหาการขาเกะเผลกแม้แต่หน่อย จึงรีบสะกิดกระขิบถามมารดา หญิงสูงวัยปั้นหน้าหงุดหงิดใส่บุตรสาว แต่มนสิขา ยังสะกิดขามารดาไม่เลิก

“อะไร” ภรรยาเสียเบิ่งกระขิบถามอย่างหงุดหงิด

“เรื่องขาเบ” มนสิขากระขิบตอบ หน้าตาร้อนใจอย่างเห็นได้ชัด

ภรรยาเสียเบิ่งนิ้วหน้าอย่างระอา ก่อนจะเอ่ยปากถามนางชกเค็ง

“อืม คุณคิมหายจากอุบัติเหตุเมื่อปีก่อนแล้วหรือคะ พอดีได้ยินว่าคุณคิมยังเดินไม่สะดวก”

“หายนานแล้วค่ะ ช่วงนั้นก็เดินกะเผลกอยู่เกือบสองเดือน แต่เมื่อหลายวันก่อน อาคิมไปเตะถูกประตู เล็บฉีกนิดหน่อย เลยเดินไม่สะดวกอยู่หลายวัน แต่ตอนนี้หายแล้วค่ะ” นางชกเค็งตอบอย่างสุภาพ

“ค่ะ” ภรรยาเสียเบิ่งตอบรับและปรายตามองบุตรสาวอย่างไม่ได้ตั้งใจ

มนสิขาช็อกกับข้อมูลที่ได้ยินมา พร้อมๆ กับอยากที่จะกรีดน้ำลายพุ่มปากเสียตรงนั้น หมายความว่า หล่อนกำลังจะยกเจ้าชายที่แสน

สมบูรณ์แบบให้แก่พี่สาวต่างมารดา ที่หล่อที่สุดแสนจะเกลียดชังหน้า
อย่างนั้นหรือ ไม่มีทางเด็ดขาด ข้ามศพกันไปก่อนดีกว่า

นาที่นั้นมนสิชามุ่งมั่นที่จะต้องแย่งชิงตำแหน่งภรรยาของคณิน
และสะกั๊เพียงคนเดียวของตระกูลลีลาวีโรจนวงศ์กลับคืนมาให้จงได้
นั่งแกะดำไม่มีทางมีวาสนาจะได้เป็นภรรยาของอาเสียคนดังหรือ

“แพน ไปห้องน้ำเป็นเพื่อนมุกหน่อยสิ” มนสิชาเอ่ยชวนคนข้างๆ
ฝืนบั้นยัม ทั้งที่ความเกลียดชังในอก

“ฉันไม่อยากไป” แพนธีรารอบเสียงห้วนๆ ตามสไตล์ น้องสาว
ต่างมารดาจุกกักทันที แต่พยายามข่มอารมณ์ และรับรื้ออย่าง
ไม่ยอมแพ้

“ไปเป็นเพื่อนหน่อยไม่ได้หรือ มุกไม่อยากไปคนเดียว”

“ก็ฉันไม่อยากไป”

“อ๊า!” มนสิชาแอบด่าแพนธีราในใจ แต่ใบหน้ายังบั้นยัม “ไปเป็น
เพื่อนแป๊บเดียวละ มีเรื่องจะคุยด้วย” ประโยคหลังกระซิบกระซาบให้
ได้ยินกันแค่สองคน

แพนธีราหันมองอีกฝ่ายอย่างไม่ไว้ใจและไม่เป็นมิตรเช่นเคย
คิ้วโก่งเรียวยาวดเป็นปม ครุ่นคิดอยู่ชั่วขณะ ก็ยอมลุกไปเป็นเพื่อน
มนสิชา

ภายในห้องน้ำสตรีของภัตตาคารจั่วคู่ยี่ สองพี่น้อง
ต่างมารดากำลังยืนอยู่หน้ากระจกบานโต แพนธีราจับจ้องอีกฝ่ายอย่าง
หวาดระแวง อยากจะรู้ว่าน้องสาวต่างมารดาจะทำไมไม่ไหนอีก หลังจาก
คลุกคลีกับมนสิชามานานหลายปี ก็รู้ดีว่า เจ้าหล่อมีแผนการร้ายกาจ
ได้ไม่เว้นแต่ละวัน

แม้แต่เรื่องภาพเปลือยติดต่อนั้น ก็รู้ดีว่าเป็นฝีมือของมนสิชา
อย่างไม่ต้องสงสัย แม่น้องสาวหน้าหมวยคงกลัวจะต้องแต่งงานกับ

ผู้ชายขาเป๋ขึ้นมอมง เลยวางแผนโยนภาระครั้งนี้มาให้หล่อน

แต่บุตรชายเสียเสียงไม่เห็นจะขาเป๋สักหน่อย ไม่รู้มนสิชาไปเอาข้าวมั่วๆ นี่มาจากไหน ท่าเดินของเขาดูอาจมาดมั่น แถมยังหล่อลากดินอีกต่างหาก

“อืม แพน เรื่องภาพนั้น มุกว่าต้องเป็นภาพติดต่อยู่แล้ว ไม่รู้ใครหวังร้ายกับพวกเราส่งภาพพวกนั้นให้พวกเราทั้งสองครอบครัว” มนสิชาเกริ่นเข้าเรื่องด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“แล้วไง” แพนธีราตอบเสียงห้วนเช่นเคย ขณะเดินไปดิ่งกระดานทิชชูจากกล่องมาเช็ดมือ ท่าทางเหมือนไม่ใยดีต่อสิ่งใดในโลกใบนี้ หล่อนใช้เวลาหลายปีในการฝึกหัวใจให้ด้านชา เพราะความอ่อนไหวใดๆ คงไม่มีทางทำให้หล่อนอยู่รอดในบ้านใหญ่ของบิดาได้ บ้านหลังนั้นมีแต่คนใจร้าย

“ก็มุกเห็นใจแพนไง เดี่ยวมุกจะลองให้เพื่อนที่รู้จักและมีความรู้เกี่ยวกับการติดต่อภาพจัดการให้ แพนจะได้เคลียร์ความบริสุทธิ์ของตัวเองได้ แ่จริงใครก็ไม่รู้คิดแผนร้ายๆ แบบนี้ได้”

“นั่นสิ คนที่คิดแผนพวกนี้ได้ คงจะทั้งร้ายและเลว” แพนธีราแอบสะใจเมื่ออีกฝ่ายหน้าตึงน้อยๆ อย่างอำพรางไม่ผิด

“ใช่ อืม ถ้าผู้ใหญ่ถาม ยังไงแพนก็ปฏิเสธไปแล้วกันเกี่ยวกับภาพพวกนั้น บอกว่าเป็นภาพติดต่อ แล้วมุกจะช่วยจัดการเรื่องที่เหลือให้”

ไม่บ่อยนักที่มนสิชาจะใช้น้ำเสียงเป็นมิตรแบบนี้ แต่คู่สนทนาก็ยังจับได้ถึงความร้อนรนในน้ำเสียงนั้น เกือบจะหัวเราะออกมาดังๆ อย่างกลั่นไม่อยู่ ตอนนั้นมนสิชาคงเสียดายลูกชายเสียเสียงเต็มแก่ คงรู้ว่าตัวว่าทำพลาดอย่างจัง เลยรีบพลิกแผน เพื่อหวังกลับไปเป็นว่าที่เจ้าสาวของหนุ่มคนนั้นตามเดิม

ทำไมจะไม่เห็นแววตาตื่นตะลึงและชื่นชมของมนสิชายามทอดมองผู้ชายคนนั้น และมนสิชาคงไม่เียงพอจะยอมเสียผู้ชายคนนั้นไป

เด็ดขาด ปฏิเสธไม่ได้ว่าบุตรชายของเสียเสืงคงเป็นหนึ่งในผู้ชายที่
ผู้หญิงเฝ้าฝันหา

รูปหล่อ พ่อรวย การศึกษาดี มาดผู้นำ และคงฉลาดเป็นกรด
ก็แวตาคมกริบของเขา มองปราดเดียวก็รู้ว่าเขาไม่ใช่ไก่อ่อนให้ใครจูง
จุมูกหรือล่อหลอกง่าย ๆ แน่

โอ๊ย อยากหัวเราะให้ฟันหัก สมน้ำหน้า เจ้าแผนการตีนัก สุดท้าย
ต้องมาร้อนใจกระวนกระวายเสียเอง

“ว่าไง แพน” มนสิขารบเร้า

“ว่าไงเรื่องอะไร”

“ก็เรื่องเกี่ยวกับภาพเปลือยตัดต่อไงละ เดียวกลับไปทีโตะอาหาร
แพนต้องปฏิเสธกับทุกคนไปเลยนะว่าเป็นภาพตัดต่อแน่นอน” น้ำเสียง
และสีหน้าของมนสิขาฉายถึงความห่วงใยและปรารถนาดีเต็มที่ จน
ถ้าหญิงสาวไปเอาดีทางการแสดงคงจะรุ่งไม่หยอก อีกฝ่ายคิดอย่าง
สมเพชในใจ

แพนธีราก็ยิ้มน้อยๆ ในสีหน้าขณะพยักหน้าตอบรับ และเห็นความ
โล่งใจบนใบหน้าห่มวยๆ

จากนั้นทั้งสองก็ออกจากห้องน้ำเพื่อตรงกลับไปยังห้องอาหาร
อีกครั้ง และชายหนุ่มที่เป็นที่มาของเรื่องราวทั้งหมดก็กลับมานั่งประจำ
ที่ตามเดิมแล้ว

สาวร่างบอบบาง นัยน์ตาโตผิดแผกไปจากสมาชิกครอบครัว
ทั้งสาม ซึ่งคงน่าจะได้รับการถ่ายทอดมาจากมารดาที่หล่อไม่เคยมารู้จัก
รวมถึงผิวที่ไม่ได้ขาวจัดเหมือนคนจีนโดยแท้ นั่งนิ่งๆ อยู่ตรงข้ามคณิน
ด้วยท่าทางเฉยชาก็จริง แต่ไม่มีใครรู้ถึงความอึดอัดภายในที่กำลัง
ก่อวนความเย็นชาไว้ความรู้สึกของหล่อน เหตุเพราะสายตาคมกริบ
ของคณินที่จับจ้องมองมาแปลกๆ หลายครั้ง

ไม่รู้ว่าเขาคิดอย่างไรกับภาพเปลือยตัดต่อนั้น อาจจะคิดว่าหล่อน

อยากจับเขาหรือเปล่าก็ไม่อาจรู้ได้ ด้วยเหตุนี้เลยต้องเพิ่มความหมกมุ่นในแวตตาเพิ่มอีกสักหน่อย เพราะสิ่งนี้คือปราคาการประจำตัวที่จะป้องกันไม่ให้สิ่งแปลกปลอมใดๆ บุกรุกเข้าไปทักทายความอ่อนไหวในหัวใจ

“มากขึ้นพร้อมหน้าแล้ว เรามาเข้าเรื่องกันใหม่ดีกว่าเถ้าแก่นี่” เสียเบี่ยงเอียงขึ้นก่อน ไม่อาจเก็บความร้อใจในสีหน้าได้คืนัก

“นั่นสิ อาคิม บอกหม่อมม้าหน่อยได้มั้ยว่ารูปถ่ายพวกนี้เป็นของจริงหรือของปลอม” นางชกเค็งหันไปถามบุตรชาย และทุกคนในที่นั้นก็มีสีหน้าจืดจ๋อรอยคอดคำตอบ

“อืม ให้ทางนั้นตอบก่อนดีกว่าครับ”

คำตอบของชายหนุ่มทำให้แพนธีราและมนสิชาขุ่นงาไม่ต่างกัน เพราะแพนธีราคาดเดาว่าเขาน่าจะปฏิเสธทันทีทันใด เขาทำให้คาดเดาไม่ถูกว่ากำลังคิดอะไรอยู่

หล่อนปรายตามองคนข้างกาย เมื่อมนสิชายื่นมือมาสะกิดต้นขา กันเบาๆ เพื่อย้ำเตือนเรื่องที่คุยกันในห้องน้ำก่อนหน้านี

ทุกคนบนโต๊ะต่างจับจ้องมองมายังหล่อนเป็นตาเดียว ไม่บ่อยนักที่จะเกิดความว้าวุ่นใจเช่นนี้ แต่คำตอบสองทางเลือกที่มี ล้วนแล้วแต่เป็นคำตอบที่ไม่ชอบเลยทั้งสิ้น ทว่านาทีนี้คงไม่มีทางเลือก

บอกตามตรงว่าไม่ชอบหน้าผู้ชายคนนี้สักเท่าไร แวตตาแพรวพราวเหมือนเสื้อผู้หญิง เป็นสิ่งที่หล่อนอยากอยู่ให้ห่าง แต่ความหมั่นไส้ที่มีต่อมนสิชา บิดา และมารดาเลี้ยงมีมากกว่าไม่รู้กี่เท่า

แค่มองตามนสิชาและมารดาเลี้ยงก็รู้แล้วว่าสองคนนี้ปรารถนาอย่างยิ่งยวดที่จะได้เกี่ยวดองกับครอบครัวลีลาวีโรจนวงศ์

“ภาพนี้ไม่ได้ติดต่อกะ” แพนธีราตอบออกไปในที่ที่สุด

ช่วยไม่ได้ที่หล่อนเกิดมาเพื่อเป็นคนขวางโลกอย่างสมบูรณ์แบบถ้ามนสิชาไม่ลากกันไปห้องน้ำเพื่อเตียมกัน หล่อนอาจปฏิเสธไปแล้วก็ได้ว่า นั่นเป็นภาพติดต่อก หล่อนบั่นหน้าเฉยชาตามเคย ไม่โยติว่าตัวเอง

จะทำเรื่องผิดพลาดสุดในชีวิตหรือไม่ แต่ตอนนี้ความสะใจก็เพียงพอ
จะหล่อเลี้ยงให้หัวใจตายด้านดวงนี้ยังเดินต่อไปได้

แค่เห็นความผิดหวังอย่างรุนแรงบนใบหน้าของบิดาก็ยิ่งกว่า
เกินคุ้ม ไหนจะสีหน้าของมารดาเลี้ยงและมนสิชาที่ไม่ต่างจากคน
จวนเจียนจะกระอักเลือด อย่างน้อยคืนนี้หล่อนก็นอนอย่างมีความสุข
ได้อีกหนึ่งคืน ส่วนเรื่องที่เหลือต่อไปจากนี้ ไม่ใช่เรื่องของหล่อนอีกต่อไป

ไม่มีทางที่ผู้ชายคนนี้จะคิดจะแต่งงานกับหล่อนแน่นอน ส่วนมารดา
ของเขาก็คงไม่ยอมรับสะใภ้หย่าร้างที่มีภาพเปลือยอย่างฉาบฉวยกับลูกชาย
ของนาง แม้จะเป็นภาพเปลือยตัดต่อก็ตาม อีกทั้งคงไม่มีใครลืมเรื่อง
ฉาวโฉ่ของลูกสาวนอกคอกของเสียเป้ง ที่ไปจับกับผู้ชายข้างเวทีในงาน
ประกวดมิสไซนาทาวนเมื่อสี่ปีก่อนหรอก

งานนี้บิดาคงต้องทำใจ เพราะคงต้องปัวลูกเขยแสนเพอร์เฟกต์
คนนี้อย่างช่วยไม่ได้

นางซุกเค็งถอนหายใจเบาๆ สีหน้าฉายถึงความหนักใจ ในวัยนี้
จะห้าสิบกว่าปี นางยังคงความงามไว้ได้อย่างน่าทึ่ง ไบหน้าที่อาจมี
ริ้วรอยไปตามวัย ตกแต่งสีสันเครื่องสำอางไว้อย่างพอเหมาะพอเจาะ
ไม่ได้หนาเตอะเหมือนอย่างมารดาเลี้ยง

เครื่องประดับที่นางสวมใส่ก็ไม่ได้มากมายจนเกินพอดี ประหนึ่ง
ผู้ทองเคลือบเหมือนใครอีกคน ชูดเสื้อมีกระโปรงเข้าชุดกันสีน้ำตาล
ออกแบบสมกับวัย ส่งให้นางซุกเค็งดูภูมิฐาน แม้นางจะพูดไทยไม่ชัด
เช่นเดียวกับมารดาเลี้ยง แต่น้ำเสียงกลับอ่อนนุ่มน่าฟังกว่าเป็นไหนๆ

ไม่รู้เข้าใจผิดไปเองหรือไม่ว่าหญิงสูงวัยคนนี้จะคนใจดี
แต่คนเราจะวัดอะไรจากภายนอกก็ไม่ได้ทีเดียว อีกอย่างก็คงไม่ได้
พบเจอกันอีกแล้วกระมังหลังจากอาหารมื้อนี้ เพราะสองครอบครัวคง
ไม่มีทางได้เกี่ยวดองกันอย่างแน่นอน

“อาคิม ว่ายังไง เป็นอย่างไรที่อาหมวยคนนี้พูดหรือเปล่า” หญิงสูงวัย